

Als een slager zijn eigen vlees keurt

Een pleidooi voor een onafhankelijke instantie om fouten die ontstaan door gebrek aan professionalisme en integriteit bij politie en Openbaar Ministerie te onderzoeken en corrigeren

Drs. Maurice de Hond

maart 2008

www.geenonschuldigenvast.nl   www.mauricedehond.nl

Inleiding

Politie en Openbaar Ministerie zijn belangrijke pijlers van een goed functionerende rechtsstaat. Rechters mogen ervan uitgaan dat politieambtenaren goed onderzoek doen en hun Processen Verbaal naar waarheid opmaken. Dat dient plaats te vinden binnen een context, waarbij het Openbaar Ministerie, met haar centrale en machtige positie bij het opsporen en voor de rechter brengen van verdachten, eerlijk en objectief aan waarheidsvinding doet.

Als één van deze belangrijke schakels de opgedragen taak niet goed uitvoert dan betekent dat een ernstige aantasting voor een goed functionerende rechtsstaat. Als het systeem onvoldoende of geen goede “checks & balances” kent dan zal het ontsporen met ernstige consequenties. Onschuldigen die langdurig in de gevangenis belanden en schuldigen die onterecht niet veroordeeld worden.

Dit rapport laat zien dat er in Nederland helaas sprake is van een dergelijke ontsporing. Het is gebaseerd op ervaringen van een groep burgers die samen met mij in de afgelopen jaren heel diep zijn gedoken in de dossiers van de Deventer Moordzaak. Wat wij daarbij tegenkwamen verbijsterde ons. Niet alleen de grote aantallen vaak onvoorstelbaar ernstige fouten, maar ook de onwil of het onvermogen van het systeem om die fouten te corrigeren. Door het ontbreken van correctie zijn er geen duidelijke interne leermomenten, waardoor fouten niet onderkend worden en onschuldigen langdurig vast kunnen blijven zitten. Maar ook kunnen die fouten in de toekomst gemaakt blijven worden.

In Engeland is men in het midden van de negentiger jaren tot de slotsom gekomen dat het justitiële apparaat ontspoord was. Dat gebeurde nadat zes langdurig veroordeelden (Birmingham Six) na 26 jaar werden vrijgelaten omdat gebleken was dat ze onschuldig waren. Er werd een onafhankelijke organisatie opgezet (Criminal Cases Review Commission)¹ die mogelijke ernstige gerechtelijke dwalingen ging onderzoeken. Die onderzoeken hebben in de laatste 10 jaar tot meer dan 60 vrijlatingen van langdurig veroordeelden geleid.

Het onderhavige rapport geeft, in combinatie met informatie uit de rapporten van de Commissie Posthumus (Schiedammer Parkmoord) en de Commissie Grimbergen (de zaak Lucia de B.), een overduidelijk beeld van het systeem dat in crisis is. Wij roepen de verantwoordelijken bij de overheid en de politiek in Nederland op niet langer te wachten maar er nu voor te zorgen dat vanuit een onafhankelijke invalshoek de misstanden bij het justitiële apparaat worden gesignaleerd, beoordeeld en gecorrigeerd. Terecht wordt er gesteld dat de Rechtsstaat het bezit en tevens een verantwoordelijkheid van de burgers is. Daarom dienen onze regering, onze volksvertegenwoordigers en andere verantwoordelijken de informatie uit dit rapport serieus te nemen. Bedenk daarbij dat dit rapport slechts een greep is uit wat voorhanden is, er is voldoende materiaal om een rapport te maken dat 10 keer zo dik is. Dit rapport teken ik mede namens de vele deskundige en betrokken burgers, die hebben gewerkt aan de totstandkoming van de rapportages en die onze Rechtsstaat net zo aan het hart gaat als u, de lezer.

Amsterdam, 6 maart 2008

Drs. Maurice de Hond

---

¹ Deze werd in 1997 opgericht als uitvloeisel van een onafhankelijke commissie, die onderzoek moest doen naar de effectiviteit van het justitieel systeem om schuldige veroordeeld te krijgen en onschuldigen vrijgesproken. Er was een groeiend gebrek aan vertrouwen mede door het verhaal van de Birmingham Six.

1. Zijn het slechts incidenten?

In september 2005 kwam het rapport van de Commissie Posthumus uit over de Schiedammer Parkmoord. Lezers van het complete rapport konden niet alleen kennis nemen van het foutenfestival vanaf het moment dat het onderzoek in het Schiedammer park begon, maar ook van de slechte wijze waarop aan het onderzoek leiding werd gegeven. Feitelijk was men vanaf een gegeven moment slechts in één scenario geïnteresseerd, alles wat daar tegen pleitte werd genegeerd of van tafel geveegd.

Tijdens het Kamerdebat over dat rapport werd door de verantwoordelijke minister gesteld dat het 'slechts een incident' betrof en geen structureel probleem. Op basis van de bevindingen van de Commissie Posthumus werd een uitgebreid verbeteringsprogramma gestart. Er werd echter voorbij gegaan aan het feit dat er nooit een rapport van de Commissie Posthumus zou zijn geweest als Wik H. niet spontaan, in augustus 2004, zijn daderschap had gemeld. Vier weken later, dus ná deze bekentenis, deed de Hoge Raad alsnog een afwijzende uitspraak bij het toen lopende Herzieningsverzoek van Kees B., waarbij men de argumenten van de verdediging afwees. Argumenten die, zoals uit het rapport van de Commissie Posthumus bleek, zeer valide waren, maar niet waren gehonoreerd door de Hoge Raad. Wat zou er met deze zaak gebeurd zijn als Wik H. zich niet had gemeld? Zouden we dan ook te weten gekomen zijn wat er allemaal mis was gegaan in het onderzoek. En waarom is bij de evaluatie voorbij gegaan aan de rol van de rechters en de Hoge Raad? Zij immers hadden twee keer iemand onterecht veroordeeld en de Hoge Raad had het vonnis niet vernietigd. Zij hadden het slechte werk van Openbaar Ministerie en politie kunnen corrigeren, maar hebben dat in diverse fasen nagelaten. Waarom blijven zij dan buiten discussie?

Binnen "Justitie" werkt iedereen voor dezelfde werkgever. Van de hondenbegeleiders, die meer dan 2000 valselijke geurproeven uitvoerden², tot de Hoge Raad, die het Herzieningsverzoek van Kees B. afwees. Iedereen krijgt zijn salaris uitbetaald door "Justitie".

Het idee van een "Trias Politica", waarbij wetgevende, controlerende en rechterlijke macht gescheiden zijn, bestaat in Nederland op een politiek organisatorisch niveau niet. Ons rapport gaat daar nu verder niet op in, hoewel dat een aantal belangwekkende consequenties heeft. Wij zullen wel inzoomen op de wijze waarop het systeem niet in staat is ernstige fouten te (h)erkennen, laat staan te corrigeren.

Hoe moeilijk ons juridische systeem het daarmee heeft blijkt wel uit het rapport van de Commissie Grimbergen (Lucia de B.) en het vervolg erop. Het is een rapport dat voortvloeit uit het rapport van de Commissie Posthumus. De zaak is door de Commissie Buruma aangewezen als één van de drie zaken waarin een dergelijke commissie haar werk mocht doen. Evenals bij de andere commissie werd ook deze commissie geleid door een Advocaat Generaal van het Openbaar Ministerie. Eind oktober 2007 kwam het rapport uit. Een aandachtige lezer van dat rapport kan diverse belangwekkende overeenkomsten met het rapport van de Commissie Posthumus onderscheiden. Op z'n minst kan gesteld worden dat er grote twijfel is of er wel gesproken kan worden van moorden, laat staan of Lucia de B. wel als een seriemoordenaar gezien mag worden. Iets wat onder andere is geuit in een advertentie van bijna 1000 mensen, onder wie een behoorlijk aantal (gerenommeerde)

---

² Vastgesteld toen de hondenbegeleiders bij een rechtszaak in oktober 2006 in Leeuwarden onder ede werden gehoord. Inmiddels zijn er 4 door de rechtbank in Zutphen tot een lakstaaf veroordeeld.

wetenschappers, een oproep om tot een herziening van de zaak over te gaan. Vandaag, meer dan 4 maanden na het uitbrengen van dit rapport zit Lucia de B. nog vast. Er is een nieuw onderzoek gestart, nu onder verantwoordelijkheid van de Procureur Generaal van de Hoge Raad. Maar of en hoe dit leidt tot een herziening van deze zaak is op dit moment nog volledig onduidelijk. Het is een – aangrijpend- voorbeeld van het onvermogen van het systeem om fouten te (h)erkennen, laat staan te corrigeren. Als in Engeland de CCRC een rapport zou hebben gemaakt zoals dat van de Commissie Grimbergen, zou er nu al een herzieningsproces over de zaak Lucia de B. zijn geweest.

In de afgelopen jaren ben ik, samen met een groep burgers die veel tijd en energie hieraan besteedt, diep in het dossier van de Deventer Moordzaak gedoken. Het gehele dossier, vanaf het moment dat Weduwe Wittenberg op 25 september 1999 vermoord thuis werd aangetroffen tot en met vandaag, is onderzocht. Doordat in 2003 het hof te Den Bosch besloot dat het Tactisch Journaal van de politie moest worden overhandigd aan het hof en aan de verdediging is er in deze zaak een veel beter beeld ontstaan van wat zich achter de schermen heeft afgespeeld dan bij het overgrote deel van de andere zaken waar het Tactisch Journaal niet aan het hof en de verdediging werd overhandigd. Omdat in 2003 het Hoger Beroep werd overgedaan en het Openbaar Ministerie in januari 2006 besloot een Oriënterend Vooronderzoek te doen is er heel veel onderzoeksmateriaal beschikbaar. Het beeld dat daaruit opstijgt is nog **veel verontrustender** dan het beeld dat men krijgt na het lezen van het rapport van de Commissie Posthumus. Omdat zowel de situatie in 1999/2000, als in 2003/2004 en in 2006/2007 bekend zijn, zijn er patronen te herkennen. **Onze conclusie is dan ook dat er geen sprake is van een incident, maar dat onze rechtsstaat een groot structureel probleem heeft.**

De kwaliteit van het technische recherchewerk is soms abominabel. Er worden ook grote fouten gemaakt bij het tactisch opsporingsonderzoek. Men is uitermate slordig bij zowel de uitvoering van het onderzoek (waarbij men zich niet aan de instructies houdt) als de vastlegging ervan. Men aarzelt niet om Processen Verbaal op te maken die niet overeen komen met de werkelijkheid. Er zitten behoorlijk wat zaken scheef in de relatie tussen het OM en het NFI. Bij de aansturing van het onderzoek laat het OM veel stekken vallen, vooral waar het onderzoek betreft dat de verdachte zou kunnen vrijspelen. De rechters treden daarbij onvoldoende corrigerend op.

Het systeem heeft geen zelfreinigend vermogen, waardoor niet alleen de fouten niet gecorrigeerd worden, maar dezelfde fouten gemaakt blijven worden.

De nood is hoog en tweërlei: niet alleen kunnen onschuldigen langdurig vast komen te zitten, maar de kans dat schuldigen niet veroordeeld worden neemt ook toe. Na het uitbrengen van het rapport van de Commissie Posthumus in september 2005 zijn de vrijspraken in Nederland met circa 30% gestegen van ruim 6000 naar ongeveer 9000! De enige verklaring daarvan is dat de rechters kritischer zijn geworden op het werk van het Openbaar Ministerie of van de politie. Maar betekent dit nu dat er meer onschuldigen of meer schuldigen worden vrijgesproken. En wat betekent dit dan voor de periode van voor september 2005. Toen waren er een stuk minder vrijspraken. Zijn er toen niet nogal wat onschuldigen wel veroordeeld?

In dit rapport zullen wij laten zien hoe ernstig de problemen zijn en waarom structureel ingrijpen noodzakelijk is.

2. De slager keurt

Iedereen die zich zou verdiepen in het onderzoek naar de Deventer Moordzaak in de periode 25 september 1999 – 2001 zal kunnen beamen dat er toen veel fout is gegaan. Niet alleen is de veroordeling van Ernest Louwes eind 2000 gebaseerd op een inmiddels vervallen geurproef (door fraude van hondenbegeleiders bij de uitvoering van de proeven) waarbij Ernest Louwes is gekoppeld aan een mes dat het moordwapen niet was. Maar ook zijn er in feite door alle betrokken instanties, van technische recherche tot tactische recherche, van NFI tot het Openbaar Ministerie, in die fase vele grote en ontelbare kleine fouten gemaakt. Veel van die fouten zijn in Processen Verbaal vastgelegd, hetgeen grote consequenties had voor het onderzoek. Daarbovenop heeft het Openbaar Ministerie tijdens de rechtszaken in Zwolle en Arnhem aantoonbaar onwaarheden gesproken en relevante informatie aan de rechter onthouden.

Nadat door de Hoge Raad het eerste Herzieningsverzoek, in juli 2003 gegrond werd verklaard, werd in februari 2004 het vonnis gehandhaafd onder “verbetering van gronden” en zo werd Ernest Louwes wederom veroordeeld. Dit keer omdat er DNA van hem gevonden was op locaties die delictgerelateerd zouden zijn. Louwes was op de ochtend van de moord bij de weduwe geweest, dus kon het gevonden DNA ook afkomstig zijn van dat ochtendbezoek. De veroordeling was echter vooral gebaseerd op de hypothese van het NFI dat het gevonden DNA desondanks delictgerelateerd zou zijn.

Begin 2006 startte het Openbaar Ministerie een Oriënterend Vooronderzoek. Door mij was een hoeveelheid nieuwe informatie naar het Landelijk Parket gestuurd en mede door een brief van prof. Van Koppen werd een onderzoek gestart. Het doel van het onderzoek was om te bezien of er informatie naar boven zou komen op basis waarvan de rechters in 2004 wellicht een andere beslissing zouden hebben genomen. Dat onderzoek, waar geen precedent voor bestaat en waar ook geen juridisch kader voor is, liep tot en met 21 december 2007, de datum waarop het geheime eindrapport werd uitgebracht. In juni 2006 vond een tussenrapportage plaats, die vooral werd gekenmerkt door een uitgebreid begeleidend persbericht. Ook daarna zijn van het Openbaar Ministerie nog persberichten verschenen met betrekking tot deze zaak, o.a. in oktober 2006.

Doordat er zich bij mij zowel na januari 2006 als op basis van de tussenrapportage in juni 2006 nieuwe getuigen hadden gemeld, is er na aanvang van het Oriënterend Vooronderzoek door mij nog een groot aantal nieuwe rapporten naar het onderzoeksteam gestuurd. Dat betrof niet alleen relevante informatie over de mogelijke schuldvraag en fouten die zowel in 1999/2000 als in 2003/2004 zijn gemaakt, maar ook is aangetoond dat politieambtenaren zich op diverse punten niet aan hun ambtseed hebben gehouden. Zo is er door mij in april 2007 aangifte gedaan van vervalsing van Processen Verbaal en het Tactisch Journaal. Daarnaast zijn vele bewijzen geleverd van het zeer slecht veiligstellen, bewaren en behandelen van de blouse van het slachtoffer en andere stukken van overtuiging tussen 25 september 1999 en eind 2003, het moment waarop er door het NFI DNA-onderzoek werd gedaan. Een behandeling die zo tegen de regels was, dat de blouse niet voor DNA-onderzoek geaccepteerd had mogen worden, laat staan dat er verregaande conclusies hadden mogen worden getrokken uit een dergelijk onderzoek.

Op 21 december 2007 is het eindrapport door het Landelijk Parket naar Mr. Knoops en naar de Advocaat Generaal van de Hoge Raad gestuurd. Dit rapport is volledig in eigen beheer door het Openbaar Ministerie gemaakt (dus zonder een controlerende rechter commissaris of advocaat van de verdachte erbij).

Uit dit rapport blijkt ook in 2007 nog het onvermogen van het Openbaar Ministerie om goed onderzoek te doen naar binnen de eigen gelederen gemaakte fouten (Politie, Technische Recherche, NFI en Openbaar Ministerie). In het rapport wordt aantoonbaar gelogen door politieambtenaren tijdens hun verhoor, laten de onderzoekers zien dat ze het dossier niet kennen en komt men met informatie die in tegenspraak is met de feiten uit 1999/2000.

Het gaat in ons rapport dus niet alleen om de vele fouten die er voor 2006 zijn gemaakt, maar ook en vooral om de vele fouten die er in 2006 en 2007 zijn gemaakt. Die laatstgenoemde fouten zijn gemaakt in de periode na het uitbrengen van het rapport door “de Commissie Posthumus” en waarin dus al effecten van het zogenaamde “verbeteringsprogramma” van het Openbaar Ministerie merkbaar zouden moeten zijn. Maar die effecten zijn bij dit recente werk van het Openbaar Ministerie aantoonbaar niet te vinden.

Als u onze 10 bevindingen uit dit rapport leest heeft u een goede indruk van wat bedoeld wordt met:

De slager is niet in staat om zijn eigen vlees te keuren.

3. De 10 bevindingen

In het tweede deel van dit rapport treft u 10 belangrijke bevindingen aan op basis van het eindrapport van het Openbaar Ministerie van het Oriënterend Vooronderzoek.

Het beeld dat uit onze 10 bevindingen van dit rapport naar voren komt is uiterst zorgwekkend. Het gaat niet alleen over gebrek aan professionaliteit van de betrokkenen, maar –helaas- ook over een breed front over een gebrek aan integriteit. Daardoor wordt de bijl gezet aan de pijlers van onze rechtsstaat die politie en Openbaar Ministerie zouden behoren te zijn.

Hieronder een korte samenvatting van deze 10 bevindingen, die u vanaf pagina 13 aantreft:

- Tijdens het onderzoek in 2007 naar de aangifte (van valsheid in geschrifte) van een in 2003 opgemaakt Proces Verbaal m.b.t. handelingen in de periode 1999-2003 dat cruciaal was bij de laatste veroordeling van Ernest Louwes, stelt één van de twee ondertekenaars dat hij in die vier jaar NIET bij het onderzoek betrokken was. Hij was al na twee dagen in het onderzoek door zijn rug gegaan. Toch concludeert het onderzoeksteam eind 2007 dat er geen enkele aanwijzing is dat het Proces Verbaal valselijk is opgemaakt.
- Een politieagent noemt bij zijn verhoor in 2007 naar mogelijke fraude een andere naam dan van degene die in 2006 bij hem aangifte heeft gedaan (terwijl de juiste naam wel in het Proces Verbaal staat). Dit verhoor wordt, zonder correctie van de aantoonbare fout, naar de Advocaat Generaal van de Hoge Raad gestuurd. Daardoor wordt volkomen onterecht geprobeerd de geloofwaardigheid van de cruciale getuige bij de Hoge Raad, de ex-beheerder van de begraafplaats, in de tweede helft van 2007 ondergraven.
- Een teamleider van politie, die aantoonbaar tegen de waarheid in stelt dat hij in een cruciale onderzoeksperiode in 1999 3 weken op vakantie was, geeft een volledig verkeerde lezing van een cruciaal onderdeel van het opsporingsonderzoek in 1999. Daarmee wordt onterecht twijfel gezaaid over het ochtendbezoek van Louwes aan de weduwe op de dag van de moord. Uit het dossier van 1999 was eenvoudig de juiste toedracht te halen, maar noch deze teamleider, noch de rapporteurs in 2007 hebben dat gedaan. Daardoor werd deze ongegronde twijfel eveneens gecommuniceerd naar de Advocaat Generaal bij de Hoge Raad. Het geeft zowel een bedroevend beeld van de kwaliteit van het onderzoek in 1999 als van de kwaliteit van het Oriënterend Vooronderzoek.
- De combinatie van DNA-sporen van Louwes met (veronderstelde) make-up vlekken op de blouse van mevrouw Wittenberg was de centrale onderbouwing van de delictgerelateerdheid van deze DNA-sporen. In 2006 stelt het NFI echter vast dat een (veronderstelde) make-up vlek op het buikgedeelte van de blouse, die als illustratie van de delictgerelateerd wordt aangeduid, NIET aanwezig was op het Plaats Delict. Niet alleen verdwijnt deze conclusie ergens in de bijlagen van het rapport uit 2006, maar ook leidt dit niet tot vervolgonderzoek naar de andere (veronderstelde) make-up vlekken. Als die vlekken er immers ook niet zijn op het Plaats Delict, dan blijft er van het vonnis uit 2004 niets over. Deze logische onderzoeksvraag wordt door het onderzoeksteam in 2006 echter niet gesteld.
- Wij hebben onomstotelijk aangetoond dat de blouse van het slachtoffer in de periode 25-9-1999 tot november 2003 (het moment waarop het DNA-onderzoek werd uitgevoerd), niet volgens de

voor DNA-onderzoek geldende regels is behandeld en bewaard. Integendeel zelfs, er is vele malen ernstig tegen deze voorschriften gezondigd. Door deze omstandigheden kan er geen enkele conclusie meer worden getrokken uit de locaties waar de DNA-sporen zich in 2003 bevonden. Deze informatie wordt echter in het eindrapport volledig genegeerd, ondanks het feit dat Prof. Dan Krane, een grote DNA-deskundige uit de VS, en Dr. Kenny van het FSS in Engeland onze conclusie schriftelijk beamen.

- Uit onze rapportages uit 2006 en 2007 blijkt dat er bijzondere handelingen hebben plaatsgevonden tijdens de moord. De dader heeft, nadat hij het lichaam verplaatst had tot onder het schilderij van de overleden echtgenoot van Mevr. Wittenberg, met handschoenen aan gerichte steken in het hart van de weduwe geplaatst. Deze informatie wordt door het onderzoeksteam volledig genegeerd, terwijl het relevant is voor het onderzoek naar de moord en de moordenaar.
- In zowel de tekst van het tussenrapport als die van het eindrapport wordt op cruciale punten de onderzoeksresultaten die in de bijlagen staan verdraaid tot argumenten die de eindconclusie ondersteunen, terwijl de onderzoeksresultaten die eindconclusie van het OM juist ondergraven.
- Uit de wijze waarop door het onderzoeksteam in de rapporten wordt geschreven over DNA en DNA-onderzoek, blijkt niet veel begrip van DNA-onderzoek en de bewijswaarde ervan. Hoewel onderzoeksresultaten uit 2006/2007 de delictgerelateerde hypothese van het NFI uit 2003/2004 tegenspreken, worden zij juist gepresenteerd als uitbreiding op het in 2003/2004 gevonden bewijs. Kafka had hier een boek over kunnen schrijven.
- Aangifte van fraude over schrijfproeven in het kader van het Oriënterend Vooronderzoek, wordt behandeld door degene die eindverantwoordelijk is voor die fraude (de hoofdofficier van Justitie). Deze functionaris komt dan ook heel snel tot de conclusie dat er geen sprake is van fraude, zonder dat dit goed onderzocht is en zonder dat de aangevers inzicht krijgen in het materiaal dat als basis voor die conclusie ("geen fraude") dient.
- Alternatieve scenario's zijn in 1999 niet serieus onderzocht. Ondanks het vele nieuwe materiaal dat beschikbaar is gekomen en op basis waarvan alternatieve scenario's heel intensief zouden moeten worden onderzocht, doet het onderzoeksteam dat niet en bagatelliseert alle informatie die niet in het eigen straatje past.

Bovenstaande is slechts een selectie van onze bevindingen ten aanzien van het op 21 december 2007 uitgebrachte eindrapport. Als we alle onderzoeken die sinds 1999 zijn uitgevoerd (of niet uitgevoerd) in dit rapport zouden betrekken, dan zou dit rapport de dikte van een telefoonboek hebben gehad.

Vanaf pagina 13 treft u van deze tien bevindingen een meer uitgebreide beschrijving aan.

4. Het moet anders

De huidige architectuur van onze rechtsstaat heeft inherent het gevaar in zich, dat grote fouten of sterke aanwijzingen van vervalsingen door overheidsambtenaren worden onderzocht door degene die eindverantwoordelijk is voor deze ambtenaren. Uit onze 10 bevindingen blijkt evident dat niet alleen de politieambtenaren niet terugdeinzen voor liegen onder ambtseed, maar dat de onderzoekers van het Openbaar Ministerie niet op zoek zijn naar de waarheid. Zeker niet als deze in tegenspraak is met een “geconstrueerde waarheid” (z.g. tunnelvisie) in het verleden, die tot een veroordeling heeft geleid.

Daarbij hoeft degene die verantwoordelijk is voor dit onderzoek naar fouten en/of vervalsingen aan niemand verantwoording af te leggen. Als burgers aangifte doen of uitgebreide rapporten indienen, is het maar de vraag of en hoe er inhoudelijk op wordt gereageerd. Zo heeft onze groep in juni 2007 een Zwartboek NFI ingediend van 250 pagina's met daarin 17 rapporten over fouten en problemen bij het NFI. Er is ons wel gemeld dat men serieus op de inhoud zou gaan studeren. Maar als we een inhoudelijke reactie vragen op onze rapporten, dan wordt gemeld dat men hierover alleen communiceert met de klant, i.c. het Openbaar Ministerie, en dat stelt ons vervolgens niet verder op de hoogte! Een ontmoeting tussen de onderzoekers van het NFI en ons onderzoeksteam zou voor beide partijen uitermate nuttig en verhelderend kunnen zijn, maar dat gebeurt niet.

Bedenk ook dat zowel het tussenrapport als het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek geheim is en slechts aan de advocaat van de verdachte (onder geheimhoudingsplicht) en aan de Advocaat Generaal van de Hoge Raad is gestuurd. Ondanks het feit dat in het rapport vele malen mijn naam staat genoemd en de bijlagen ervan vele van onze rapporten bevatten, hebben wij het rapport niet van het OM gekregen. Slechts nadat Ernest Louwes het rapport kreeg, werd de geanonimiseerde versie door hem naar ons doorgestuurd.

Juist omdat ook de minister van Justitie stelt dat hij het werk van burgers bij strafzaken, binnen bepaalde kaders, op prijs stelt, is het natuurlijk vreemd dat er inhoudelijk geen enkele communicatie is met de indieners van de rapporten, die o.a. de aanleiding voor het Oriënterend Vooronderzoek zijn geweest. Het lijkt er tevens op dat het werk van burgers alleen op prijs wordt gesteld als het een onderbouwing is van de stelling van het Openbaar Ministerie of nieuwe informatie m.b.t. een door hen gewenste verdachte. **Maar als er feitelijk ernstige kritiek komt op onderzoek en/of een vonnis, dan keert men die burgers de rug toe en is men vervolgens verbaasd of verontwaardigd dat deze mensen toch hun mond niet houden.**

Hoezeer deze houding tot rampen kan leiden kan aangetoond worden door wat met de fraude van de hondenbegeleiders en de geurproeven is gebeurd. Eind 2006 werd bij een rechtszaak in Leeuwarden, toen een hondenbegeleider onder ede werd gehoord, niet alleen vastgesteld dat er sinds 1997, bij meer dan 2000 geurproeven, de uitvoering niet conform de regels was verlopen, maar ook dat de politieambtenaren hun Processen Verbaal over die geurproeven valselijk hadden opgemaakt. Daarmee hadden ze, bewust of onbewust, de kans vergroot dat verdachten onterecht werden verbonden aan het voorwerp. Deze geurproeven zijn uiteindelijk vervallen verklaard en vervolgens zijn met betrekking tot deze zaken meer dan 50 herzieningsverzoeken bij de Hoge Raad terecht gekomen.

Al in 2003 heeft een burger, die zich in de geurproeven heeft verdiept naar aanleiding van de veroordeling van Ernest Louwes in 2000, brieven geschreven naar de Hoofdofficier van Justitie over het feit dat de geurproeven verkeerd werden uitgevoerd. Hij heeft op een gegeven moment ook aangifte gedaan tegen dezelfde mensen als die in 2007 voor de rechter stonden. Die aangifte werd jaren geleden door de Hoofdofficier afgewezen. Wat deze burger ook deed (hij schreef naar de leiding van het O.M., naar de minister en naar de koningin), hij werd genegeerd of van het kastje naar de muur gestuurd. Als er in 2003 direct adequaat zou zijn gereageerd en goed onderzoek zou zijn gedaan, dan zou slechts de helft van de geurproeven vervallen zijn verklaard. Als een rechter in 2006 niet één van de hondenbegeleiders onder ede had gehoord, dan zouden die geurproeven tot op de dag van vandaag op de verkeerde manier zijn gedaan.

Ook dit is een goed voorbeeld van het onvermogen van het Openbaar Ministerie om zichzelf goed en kritisch te onderzoeken.

Een ander bewijs van hoe dubbel het Openbaar Ministerie zich opstelt, blijkt uit de benadering van "eigen" ambtenaren in vergelijking met een kritische buitenstaander. Dit valt te herleiden uit de strafeisen tegen de zeven jaar lang frauderende hondenbegeleiders enerzijds en tegen mij in een strafzaak wegens smaad, dat diende in november 2007, anderzijds.

Eén van de hondenbegeleiders had in 1997 in de commissie gezeten waarin de nieuwe voorschriften met betrekking tot de geurproeven zijn bepaald (o.a. dat de hondenbegeleiders niet mochten weten welk geurbuisje van de verdachte was). Jarenlang heeft men echter niet volgens deze voorschriften gehandeld, en wist men wel welk buisje van de verdachte was, terwijl in het Proces Verbaal werd opgeschreven dat men niet wist welk buisje van de verdachte was. Omdat dit in 2006 uitkwam, zijn er meer dan 2000 geurproeven vervallen verklaard en zijn inmiddels er meer dan 50 herzieningsverzoeken in dit kader bij de Hoge Raad terechtgekomen. Dat betekent dat er van deze 50 de kans aanwezig is dat er onschuldigen zijn veroordeeld. Tegen die politieagent eiste het Openbaar Ministerie 240 uur taakstraf. Dat is een LAGERE eis dan het Openbaar Ministerie eiste tegen mij in de vrijwel tegelijkertijd lopende strafzaak, waarbij ik weliswaar beschuldigd ben van smaad (nota bene gedreven door de overtuiging dat er in deze zaak een onschuldige is veroordeeld), maar natuurlijk impliciet en expliciet scherpe kritiek uit op het Openbaar Ministerie en de bij deze zaak andere betrokken ambtenaren van justitie.

De zeven hondenbegeleiders kregen een lagere straf, maar het OM ging NIET in beroep. Ondanks hun vervalsingen van Processen Verbaal en hun veroordeling tot taakstraf mogen ze gewoon bij de politie doorwerken.

Het Openbaar Ministerie laat derhalve op vele manieren zien dat het intern onderzoek, naar fouten of gebrek aan integriteit, niet objectief kan en wil uitvoeren. De eigen overtredende mensen worden met fluwelen handschoenen aangepakt, terwijl de externe criticasters keihard worden aangepakt.³ Ook de wijze waarop de burger vervolgens (niet) wordt geïnformeerd scheidt geen vertrouwen over de kwaliteit en de oprechtheid van het onderzoek.

---

³ Hierbij denk ik o.a. ook aan de op onterechte gronden uitgevoerde inval door 11 personen in mijn huis, op een avond in februari 2007, waarbij al mijn computers zijn meegenomen en waarvan de inhoud volledig is gekopieerd. Inmiddels is deze zaak geseponeerd, omdat men geen strafbare feiten heeft kunnen constateren. Iets wat men ook wist, zoals bleek uit het dossier, voordat deze inval plaats vond.

5. Een onafhankelijk onderzoeksorgaan

Goed, kritisch en onafhankelijk onderzoek heeft vele functies. Enerzijds worden gemaakte fouten daardoor gecorrigeerd. Anderzijds zal het kwaliteitsverhogend werken, omdat mensen weten dat er een kans bestaat dat ooit de werkzaamheden en de Processen Verbaal kritisch kunnen worden onderzocht door een externe partij. Tot nu toe wordt men na het maken van fouten of het vervalst opmaken van Processen Verbaal niet aangepakt, omdat het binnen de eigen kring blijft en degene die het onderzoek moet doen ("de hoofdofficier van justitie die voor het aangeklaagde verantwoordelijk is") er belang bij heeft om vast te stellen dat alles goed is verlopen!

Juist omdat de ontwikkelingen van de samenleving en de communicatiemiddelen zodanig zijn dat het optreden van burgerspeurders steeds intensiever zal worden en dit ook positief kan uitwerken, is het nodig dat er een onafhankelijke instantie komt waar de burgers terecht kunnen met de bevindingen. Juist wanneer deze bevindingen haaks staan op die van het Openbaar Ministerie of als er aanwijzingen zijn van fraude of ernstige fouten.

Het onafhankelijke CCRC in Engeland heeft gedurende de laatste 10 jaar tot meer dan 60 herzieningen geleid, met vrij spraak van langdurig gevangenen tot gevolg. Tevens heeft het bestaan ervan geleid tot een verbetering van de kwaliteit van het werk van politie en Openbaar Ministerie, juist omdat men weet dat dit controleorgaan er is.

Slechts gerelateerd aan het Nederlandse aantal inwoners zou dit in ons land 15 definitieve herzieningen hebben opgeleverd in die 10 jaar. Het zou te gemakkelijk zijn om te zeggen dat de situatie in Nederland veel beter was dan in Engeland en dat dit aantal in Nederland veel minder zou zijn. Uit het beeld dat wij opmaken uit de onderzochte zaken, zou het ons niet verbazen als het in Nederland relatief gezien zelfs om hogere cijfers gaat dan in Engeland.

Lees dit rapport en vraagt u zich af wat onze constatering betekent voor het goed functioneren van onze rechtsstaat. Lees het rapport van de Commissie Grimbergen maar eens en vraagt u zich af waarom Lucia de B. nu nog vastzit.

En als u onze rapporten niet gelooft, laat dan een onafhankelijke commissie het onderzoek doen naar al datgene wat achter de schermen is gebeurd bij de Deventer Moordzaak. Dat rapport zal gegarandeerd nog indringender zijn dan het onderhavige rapport en concluderen dat de problemen die al in het rapport van de Commissie Posthumus zijn gesignaleerd helaas geen incidenten zijn.

Nu ingrijpen is noodzakelijk in het belang van onze rechtsstaat. Met het instellen van een onafhankelijke commissie zoals de CCRC en het openen van een onafhankelijk loket voor burgerspeurders, kan een ingrijpende verbetering tot stand worden gebracht en kunnen langlopende, doortrekkende zaken die niet goed zijn opgelost, met alle gevolgen van dien, tot een goed einde worden gebracht.

De rechtsstaat is van ons allemaal. Negeer dan ook niet wat burgers na serieus en intensief onderzoek aan misstanden vaststellen.

Tien bevindingen waaruit overduidelijk de onwil of het onvermogen van het Openbaar Ministerie blijkt om goed onderzoek te doen naar “eigen” fouten

	<u>Blz.</u>
1. De behandeling van de aangifte van een valselijk opgemaakt Proces Verbaal ...	12
2. Het –aantoonbaar onterecht- ondergraven van de geloofwaardigheid van een belangrijke getuige bij het lopende herzieningsverzoek bij de Hoge Raad	16
3. Foutieve –en belastende- beelden bewust 8 jaar lang in stand houden	18
4. Zeer selectief onderzoek doen	22
5. Negeren van relevante informatie	25
6. Negeren van onwelgevallige ingebrachte rapporten	29
7. Verdraaien van ingebrachte rapporten	31
8. Compleet onbegrip inzake DNA-bewijsvoering	33
9. Weigering goed onderzoek te doen naar mogelijke fraude	35
10. Het weigeren serieus onderzoek te doen naar een alternatief scenario	37

#1. De behandeling van de aangifte van een valselijk opgemaakt Proces Verbaal

Op 16 december 2003 is door de rechercheurs Ruiters en Oldenhof op verzoek van het hof te Den Bosch een Proces Verbaal opgemaakt waarin beiden hebben verklaard over hetgeen met de blouse van het slachtoffer is gebeurd tussen 25 september 1999 en het moment dat het NFI in november 2003 de blouse ontving. Dit Proces Verbaal speelde een belangrijke rol in het arrest van het hof te Den Bosch, omdat het cruciale DNA-onderzoek op de blouse pas vier jaar na de moord werd uitgevoerd.

Dit Proces Verbaal ging hierbij met name om de periode tussen het moment in december 1999 toen de blouse van het NFI terugkwam en het moment in november 2003 toen de blouse werd teruggevonden in een opbergplaats van het politiebureau in Deventer.

In april 2007 heb ik aangifte gedaan bij de hoofdofficier van Justitie IJsselland van het valselijk opmaken van dit Proces Verbaal door beide rechercheurs. Enerzijds bleek dat ze aantoonbaar zelf niet wisten wat er met de blouse was gebeurd en anderzijds bleek, vanuit een aantal meldingen in het Tactisch Journaal en de inhoud van de in november 2003 gevonden open doos met de blouse erin, dat was aan te tonen dat dit Proces Verbaal feitelijke onjuistheden omvat.

Een van de twee ondertekenaars, Ruiters, wist in oktober 2003 niet wat er met de blouse was gebeurd. Dat is zondermeer af te leiden uit een brief van de zaakofficier aan de A.G. van het hof te Den Bosch (28 oktober 2003). Uit deze brief wordt duidelijk dat de blouse zoek was. Hierin staat o.a. dat Ruiters dacht dat de blouse in Zwolle was of in Rijswijk. Een week later werd de blouse echter in Deventer (!) teruggevonden en Ruiters verklaart 6 weken later toch in het Proces Verbaal dat hij wel wist dat de blouse sinds 2000 in Deventer lag.

Uit het Tactisch Journaal en de PV's van het vinden van de blouse door brigadier Laarman was af te leiden dat de blouse in december 1999 van Raalte naar Deventer teruggedaan kon zijn, hetgeen in tegenspraak was met de inhoud van het Proces Verbaal van Ruiters en Oldenhof in december 2003.

Het is natuurlijk sowieso al uiterst vreemd dat over een bewijsstuk dat zo een cruciale rol speelt bij een veroordeling in een moordzaak, niet standaard een registratie aanwezig was van wat er zoal mee is gebeurd, totdat het NFI de blouse in november 2003 ontving voor onderzoek en toen pas een DNA identificatiezegel erop plakte. Van Amerikaanse deskundigen vernemen wij dat zoiets in de rechtszalen in de VS onmiddellijk zou leiden tot het niet meer mogen gebruiken van de onderzoeksresultaten.⁴

Naar aanleiding van mijn aangifte in april 2007 blijken er in juni 2007 in Rotterdam een aantal gesprekken, in de vorm van een verhoor, gevoerd te zijn met politieambtenaren die destijds een rol speelden bij het onderzoek in de Deventer Moordzaak, waarbij ondermeer is geprobeerd vast te stellen of mijn aantijging juist was.

In bijlage 33 van het eindrapport staan die verhoren. Daarbij werd ook onze aantijging onderzocht dat het Tactisch Journaal is aangepast voordat het eind 2003 aan het hof is overhandigd.

Met stijgende verbazing heb ik de verslagen van die verhoren in die bijlage gelezen. Af en toe geloofde ik mijn ogen niet.

---

⁴ Ook in Nederland bestaan zogenaamde FT normen (forensisch technische), maar deze hebben schijnbaar uitsluitend een educatieve waarde en blijken vooral geen betekenis te hebben binnen de rechtszaal.

Ons team zal ook hier nog uitgebreid op terugkomen, want het is representatief voor zowel de kwaliteit van het hele Oriënterend Vooronderzoek, als voor de onwil van de onderzoekers om de waarheid te vinden. Met handige woordspelletjes is in het eindrapport geprobeerd deze onwil te maskeren.

Teamleider Buddingh werd op 14 juni 2007 gehoord, daarover is een Proces Verbaal opgemaakt dat hij heeft ondertekend en dat bevindt zich in die bijlage 33. Hij beschrijft de gevolgde procedures in het onderzoeksteam. Als hij een inhoudelijke vraag krijgt met betrekking tot de gebeurtenissen in de eerste maand van het onderzoek stelt hij het volgende:

“Ik ben direct op die zaterdagmiddag begonnen. Als u mij zegt dat dit op 25 september 1999 was dan neem ik dat van u aan. Ik denk dat ik de eerste paar dagen tot een week aanwezig ben geweest en hierna ben ik ongeveer drie weken weggeweest. Hierna ben ik weer teruggekomen in het onderzoeksteam. Ik kwam terug op het moment dat het besluit en toestemming tot het aanhouding Louwes al gevallen was.”

Maar als die onderzoekers het Tactisch Journaal hadden bekeken (zoals wij wel gedaan hebben) dan hadden ze kunnen zien, dat in de aangegeven periode van 3 weken vakantie teamleider Buddingh vele keren mutaties in het Tactisch Journaal heeft aangebracht en ook meerdere keren bij mutaties van een ondergeschikte wordt vermeld. Hieronder treft u die momenten aan (met daarachter de nummers van de mutaties):

25-9-1999 weduwe dood aangetroffen	20-10 (396,397)
26-9 (036)	21-10 (433)
28-9 (084, 085, 086)	22-10 (502, 503)
29-9 (082, 116, 117, 118)	28-10 (644, 645, 646)
30-9 (132)	2-11 (709)
2-10 (170, 171)	4-11 (741)
4-10 (185)	5-11 (766)
6-10 (244)	8-11 (785)
7-10 (270)	9-11 (800, 801)
8-10 (294)	11-11 (880)
15-10 (335)	15-11 (903, 904)
18-10 (350, 351, 352)	16-11 (909)
19-10 (368, 369)	19-11-1999 Louwes aangehouden

Het is dus duidelijk dat Teamleider Buddingh bij zijn verhoor in juni 2007 onwaarheid heeft gesproken over het feit dat hij, in deze zo belangrijke periode van het onderzoek, 3 weken met vakantie is geweest. In die periode van 3 weken staat hij immers 15 keer in het Tactisch Journaal, waarvan een belangrijk deel eigen ingevoerde mutaties betreft.

Als wij, als “burger-kenners” van het dossier, dat eenvoudig hebben kunnen vaststellen, waarom doen de onderzoekers van het Oriënterend Vooronderzoek dat dan niet? Juist bij een onderzoek, waarbij het erom gaat dat er door justitieambtenaren ambtsmisdrijven kunnen zijn gepleegd, dient men toch extra kritisch te zijn op verklaringen van de betrokken justitieambtenaren, in plaats van ze klakkeloos over te nemen!

Nog erger is het gesteld met het verhoor van één van de ondertekenaars van het bewuste Proces Verbaal van 16 december 2003, Oldenhof.

Deze zegt desgevraagd het volgende:

“Ik denk de derde of vierde dag van het onderzoek ben ik door mijn rug gegaan en vervolgens ben ik langdurig uit het proces geweest. De rest heb ik via de zijlijn en van horen zeggen

meegekregen. Ik ben later niet meer teruggekomen in het onderzoek. Ik ben zeker een half jaar thuis geweest.”

De weduwe is op 25 september 1999 gevonden, dus Oldenhof geeft aan dat hij vanaf 28 of 29 september langdurig uit het proces is geweest. De rest heeft hij slechts van horen zeggen meegekregen.

In het Proces Verhaal uit december 2003 dat door Oldenhof (en Ruiters) is ondertekend staat o.a.

De blouse hebben wij op 14 oktober 1999 voor onderzoek aan het Nederlands Forensisch Instituut aangeboden.

De blouse hebben wij (in december 1999) retour ontvangen. Wij hebben dit doosje niet meer geopend. Wij hebben deze opgeslagen in het archief van de Technische Recherche te Raalte.

Op meer gedetailleerde vragen over wat er met de blouse is gebeurd staat in het verslag van het verhoor van Oldenhof uit 2007 het volgende:

“U vraagt mij of ik mij kan herinneren dat collega Laarman op 20 december 1999 goederen bij de technische recherche heeft opgehaald.

Ik weet dat niet want toen zat ik thuis.

U vraagt mij of tot 2000 de doos met technische sporen van de Deventer moordzaak te Raalte heeft gestaan.

Ik weet dat niet. Ik heb er verder geen bemoeienis mee gehad”

Ook wordt hem een aantal vragen gesteld over de sectie van het slachtoffer in Rijswijk waar Oldenhof volgens het Tactisch Journaal bij aanwezig is geweest. Hij zegt dan in juni 2007:

“Ik kan mij niet eens herinneren of ik wel bij de sectie aanwezig ben geweest. Dat zou uit de stukken moeten blijken.”

Toch ondertekent de heer Oldenhof eind 2003 een tweede Proces Verbaal waar o.a. staat:

Op 26 september 1999 hebben wij tijdens de sectie op het slachtoffer Willemen de blouse van het slachtoffer veiliggesteld en inbeslaggenomen en genummerd S12.

De blouse hebben wij verpakt in een papieren zak die wij hebben dichtgeplakt en genummerd.

Kortom: Oldenhof (één van de twee ondertekenaars van het PV waarover ik aangifte heb gedaan) zegt, dat hij vanaf eind september 1999 niet bij het onderzoek betrokken was. Dat beaamt hij ook nog bij een specifieke vraag over een gebeurtenis uit december 1999. Toch ondertekende hij in 2003 een Proces Verbaal waarin de ondertekenaars met het persoonlijk voornaamwoord “WIJ” aangeven wat er met de blouse gebeurd zou zijn in die vier jaar, met specifieke gebeurtenissen uit de periode september-december 1999.

Van een voor het onderzoek belangrijke gebeurtenis, waar hij zeker wel aanwezig was (de sectie in Rijswijk op 26 september 1999) weet hij in 2007 niets meer, terwijl hij eind 2003 daarover wel een gedetailleerde beschrijving ondertekent in een Proces Verbaal.

In bijlage 33 wordt trouwens tevergeefs gezocht naar de andere hoofdrolspeler in dit onderzoek (naar wat er echt is gebeurd met de blouse) in relatie tot de inhoud van mijn aangifte. Dit betreft F. Ruiter. Hij was de andere ondertekenaar van het Proces Verbaal en was –zowel volgens het Tactisch Journaal als de andere documenten die beschikbaar zijn- een rechercheur van de Technische Recherche, die op verschillende momenten bij het onderzoek een belangrijke rol speelde.

Hoewel hij nog steeds bij de politie werkt, is hij niet gehoord en uit de inleiding van het rapport kan de reden hiervoor afgeleid worden: Het Oriënterend Vooronderzoek is geen strafrechtelijk onderzoek geweest en de getuigen konden niet verplicht worden gehoord te worden. Een aantal hebben dan ook geweigerd. Ruiter is kennelijk één van deze weigeraars geweest.

Dus: De ene ondertekenaar van het bewuste Proces Verbaal, over wat er in vier jaar met de blouse is gebeurd, verklaart bij verhoor desgevraagd dat hij vrijwel direct ziek werd en NIETS uit de eerste hand weet. De andere ondertekenaar van het bewuste Proces Verbaal wordt NIET verhoord over de vraag op basis waarvan hij het Proces Verbaal heeft opgetekend. En een teamleider die wel gehoord wordt in juni 2007 LIEGT dat hij gedurende een belangrijke periode van het onderzoek drie weken niet aanwezig was.

Maar dit alles verhindert het Openbaar Ministerie niet om de volgende conclusie in het tekstgedeelte van het eindrapport te vermelden (blz. 49):

“Voor de stelling van M. de Hond dat sprake zou zijn van een vervalst proces-verbaal is geen enkele onderbouwing gevonden.”

En helaas is dit representatief voor de wijze waarop het onderzoek is gedaan. De eindconclusies stonden vast, wat men ook tijdens het verhoor te weten zou komen. En als de bewuste politiemensen een loopje met de waarheid namen, was dat niet erg, als het maar voor een goed doel was, het beeld overeind houden dat alles wel goed gegaan was.

Conclusie:

Deze beschrijving over dit gedeelte van het eindrapport en de bijlagen van het oriënterend onderzoek is symptomatisch voor de gevolgde werkwijze van het onderzoeksteam. Verklaringen van betrokkenen worden zonder enige controle op het waarheidsgehalte geaccepteerd. Zeker als de nieuwe verklaringen het beeld dat het OM overeind wil houden, ondersteunt. Nimmer wordt men geconfronteerd met eerdere afwijkende verklaringen. Vervolgens formuleert men een conclusie in het eindrapport die heel overtuigend lijkt te zijn, maar absoluut niet onderbouwd wordt door de gegevens uit het dossier.

#2. Het –aantoonbaar onterecht- ondergraven van de geloofwaardigheid van een belangrijke getuige bij het lopende herzieningsverzoek bij de Hoge Raad

In het najaar van 2007 deed de Hoge Raad onderzoek naar een belangrijke verklaring van de ex-beheerder van de begraafplaats; de heer Huis in 't Veld.

Tussen augustus 2007 en december 2007 werden in drie zittingen meerdere getuigen gehoord, o.a. twee rechercheurs en deze beheerder, de heer Huis in 't Veld. Eind januari 2008 kwam de Advocaat Generaal met zijn conclusie over dit onderzoek, een maand na de ontvangst van het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek. Cruciaal daarbij was de geloofwaardigheid van de verklaring van de beheerder met betrekking tot gebeurtenissen uit september/oktober 1999.

Op 21 december 2007 zond het OM het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek met bijlagen naar de Advocaat Generaal die bezig was met zijn conclusie over het onderzoek naar de verklaring van de beheerder. In bijlage 33 staat een belangwekkend tweede verslag van het gesprek met politiemann Ter Mate op 14 juni 2007.

Dat betreft de betrokkenheid van Ter Mate met een belangrijke gebeurtenis in oktober 2006. De heer Scholten, de ex-baas van de genoemde beheerder van de begraafplaats -en de persoon die mij voor het eerst heeft gewezen op informatie die de beheerder zou hebben-, is toen naar de Deventer politie gegaan om aangifte te doen naar aanleiding van die verklaring van de beheerder Huis in 't Veld, tegenover hem en mij gedaan dd. 25 augustus 2006. Deze gang naar het politiebureau was op aanraden van een advocaat waar de heer Scholten en ik overleg mee hadden naar aanleiding van die bijzondere verklaring dd. 25 augustus 2006.⁵

Ter Mate was blijkbaar de agent die op het politiebureau met Scholten sprak. Ter Mate weigerde de aangifte van Scholten op te nemen omdat deze geen belanghebbende zou zijn. Na overleg, waarbij Scholten met mij gebeld heeft en ik na ruggespraak met de advocaat Scholten weer terugbelde, is de verklaring opgenomen als een getuigenverklaring.

In het Proces Verbaal van 14 juni 2007 geeft Ter Mate een goed verslag van datgene wat er op het bureau bij hem was gebeurd na zijn aanvankelijke weigering om een aangifte op te nemen. Ook over het contact van de aangever met mij en een advocaat is verslag gedaan, alsmede over het feit dat de bewuste persoon de tekst van de aangifte al vrij goed in zijn hoofd had.

Op een cruciaal punt echter zegt Ter Mate iets, wat aantoonbaar niet strookt met de waarheid. In het Proces Verbaal staat dan:

“Ik meende dat dit meneer Huis in 't Veld was.”

In werkelijkheid was de aangever echter de heer Scholten, de ex-baas van de heer Huis in 't Veld.

De inhoud van dit Proces Verbaal van Ter Mate samen met deze foute naam geeft de indruk dat de beheerder, de heer Huis in 't Veld, die inmiddels zo een belangrijke rol speelt bij de procedure bij de Hoge Raad, aan een touwtje zit bij ondergetekende.

---

⁵ Hoe bijzonder deze verklaring was, blijkt wel dat de Hoge Raad hier onderzoek naar heeft gedaan in de tweede helft van 2007.

Vervolgens vinden de samenstellers van het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek dit Proces Verbaal van Ter Mate (met foutieve interpretatie betreffende de persoon Huis in 't Veld) blijikbaar zo belangrijk dat het dan ook in de bijlage wordt meegenomen en op 21 december 2007 aan de Advocaat Generaal wordt overhandigd.

Ik heb steeds verklaard dat ik de beheerder van de begraafplaats (Huis in 't Veld) slechts één keer heb ontmoet en gesproken, namelijk op 25 augustus 2006. En zo is het ook geweest. Ik wilde juist voorkomen dat de indruk zou gaan bestaan, dat ik hem wilde beïnvloeden. De beheerder heeft – onder ede- bij de Hoge Raad naar waarheid hetzelfde gezegd. Maar dit Proces Verbaal van Ter Mate in de bijlage van het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek ondergraaft dit, volledig ten onrechte.

Het is natuurlijk interessant dat iets wat in dit Proces Verbaal staat en wat simpel objectief vastgesteld zou kunnen worden, niet is nagetrokken. De bewuste aangever was **niet** de heer Huis in 't Veld, maar de heer Scholten.

Ter Mate had dat kunnen weten, want hij heeft dat gespreksverslag van zijn gesprek met Scholten in oktober 2006 zelf opgemaakt. De onderzoekers van het Oriënterend Vooronderzoek hadden dat ook eenvoudig zelf kunnen vaststellen en vervolgens kunnen bepalen dat dit tweede Proces Verbaal van Ter Mate van 14 juni 2007 niet in de bijlagen van het eindrapport hoorde, omdat het gebaseerd was op een aantoonbaar foutieve aanname.

Conclusie:

Ook dit bovenstaande is symptomatisch voor de werkwijze bij de eindrapportage van het Oriënterend Vooronderzoek. Feiten die eenvoudig objectief vastgesteld kunnen worden, worden niet gecontroleerd. Maar als men op basis van die niet gecontroleerde feiten een valse indruk weet te wekken van getuigen die voor het Openbaar Ministerie onwelgevallige informatie aandragen, of van Ernest Louwes of van Maurice de Hond, dan zal men dat zeker niet nalaten.

#3. Foutieve –en belastende- beelden bewust 8 jaar lang in stand houden

In de bijlage zit, naast dat van politieman Ter Mate, een tweede Proces Verbaal dd. 14 juni 2007 van teamleider Buddingh. Zowel de inhoud van dit tweede Proces Verbaal als het feit dat dit in de bijlagen van het eindrapport is opgenomen, laat zien wat de insteek is geweest van degenen die bij het Oriënterend Vooronderzoek betrokken waren. Bepaalde cruciale onderwerpen, die door mij in mijn stukken aan de orde zijn gesteld en die ik inmiddels van de rechter niet openbaar mag maken op straffe van geldboeten en gevangenisstraf, zijn niet aangesneden toen men de betrokken politieambtenaren ondervroeg (wellicht uit angst voor wat men zou horen). Maar als de betrokken ambtenaar uit zichzelf iets oppert dat nadelig kan zijn voor Ernest Louwes of Maurice De Hond dan wordt er direct een apart Proces Verbaal gemaakt en in het eindrapport opgenomen.

Het onderwerp van dit tweede Proces Verbaal van Buddingh is daarbij ook representatief voor de kwaliteit van het onderzoeksteam uit 1999 en de invloed die dat nog steeds heeft op de oordeelsvorming bij de Deventer Moordzaak.

Dit staat er o.a. in het tweede Proces Verbaal van Buddingh van 14 juni 2007:

“U legt mij uit dat u contact heeft gehad met de Officier van Justitie in verband met het gesprek wat wij hebben gevoerd na afloop van mijn eerste interview. Ik begrijp van u dat de Officier graag een verklaring zou willen hebben over hetgeen ik na mijn interview aan u heb medegedeeld aangaande de opmerkingen die ik heb ten aanzien van het onderzoek.

Louwes beweert bij hoog en bij laag dat hij in de ochtend bij de weduwe is geweest om de grafrechten te brengen.

Er staat mij bij dat de grafrechten per post verzonden zijn en dat tijdens het tactisch onderzoek in de woning van het slachtoffer die enveloppe en de grafrechten gevonden zijn. Ik meen dat de secretaris van de kerk daar in zijn verklaring ook over spreekt. De secretaris is daar ook nadrukkelijk mee geconfronteerd van: de een zegt dit, de ander zegt dat, maar de secretaris bleef erbij dat hij de grafrechten per post verzonden had. En Louwes heeft verklaard dat hij ze persoonlijk bij de weduwe heeft afgeleverd op de ochtend van de drieëntwintigste.

Er moet een lijst zijn van wat er bij het tactisch onderzoek is aangetroffen. Ik weet niet of er ook een stempel op de enveloppe zat want ik heb hem zelf niet gezien.

Dit geheel verbaast mij want Louwes en Knoops hebben het iedere keer erover dat toen die contactsporen op de blouse zouden zijn gekomen. Ik heb ook al een aantal keren aan de Officier doorgegeven dat ik denk dat het anders in elkaar zit.”

Als je het hele dossier van de Deventer Moordzaak kent dan is het werkelijk te triest voor woorden dat een teamleider van het onderzoek uit 1999 anno 2007 dit bovenstaande nog denkt, laat staan zegt. Want zelfs een buitenstaander kan uit het beschikbare Tactisch Journaal en de Processen Verbaal precies opmaken wat er gebeurd is met de bewuste grafrechten. Dat verhaal is niet alleen duidelijk anders dan teamleider Buddingh stelt, maar is juist (nogmaals) een bevestiging van de claim van Louwes dat hij die ochtend **zeker wel** bij de weduwe is geweest.

Zoals uit bovenstaande tekst blijkt is dit tweede proces verbaal van Buddingh, dat direct na het eerste proces verbaal is gemaakt, opgesteld op verzoek van de Officier van Justitie. Daardoor is ook duidelijk geworden, dat de genoemde Officier van Justitie (de leider van het onderzoeksteam van het Oriënterend Vooronderzoek) niet bezig was met het zoeken naar de waarheid, maar juist door het

feit dat hij van dit punt een Proces Verbaal wenste en het aan het eindrapport heeft toegevoegd, bij de Advocaat Generaal van de Hoge Raad nog op tijd het beeld wilde schetsen dat Louwes die ochtend niet bij de weduwe was geweest. (Dat terwijl de huishoudster bij het Hof in Den Bosch heeft verklaard dat Louwes die ochtend wel was geweest).

Juist het verhaal van deze grafrechten is namelijk een harde ondersteuning van de lezing van Louwes dat hij de ochtend van de moord **wel** kort bij de weduwe op bezoek is geweest.

Louwes stelt namelijk dat hij kort na 13 september 1999 gebeld is door de weduwe over het feit dat zij van het bestuur van de begraafplaats een document had gekregen waarmee de grafrechten van het graf van haar man (en haarzelf) van 15 naar 100 jaar was verlengd. **En zij vroeg hem dat document op te komen halen, zodat Louwes alle originele documenten in zijn dossier had.** Louwes heeft toegezegd dat te doen zodra hij in de omgeving van Deventer was. In de ochtend van 23 september 1999 moest Louwes bij een cliënt in Schalkhaar zijn (vlak bij Deventer). Op de avond van 22 september 1999 belde hij met de weduwe en gaf aan dat hij de volgende ochtend kon langskomen. De weduwe had een afspraak met haar huisarts om 09:50 uur. Louwes is volgens eigen zeggen kort na 09.00 uur bij de weduwe geweest en kort voor 09:30 weer weggegaan. Hij stelt op dat moment de grafrechten te hebben **opgehaald**. Lees daarvoor bij voorbeeld het eerste Proces Verbaal van Louwes op 19 november 1999 en hetgeen Louwes bij het hof in Den Bosch hierover zegt:

“Op die bewuste ochtend heb ik bij mevrouw Wittenberg een brief opgehaald, die zij had ontvangen van de heer Steverink. Die brief is gedateerd op 13 september 1999. Op 10 september 1999 ben ik ook bij mevrouw Wittenberg geweest. Die brief van 13 september 1999 is op mijn kantoor gevonden. Hieruit blijkt al dat ik 's ochtends op 23 september 1999 bij mevrouw Wittenberg ben geweest en die brief heb opgehaald. Vervolgens heb ik die brief in mijn dossier van mevrouw Wittenberg, dat zich al op kantoor bevond, gestopt.”

Na de moord is Louwes op 27 september 1999 gehoord. In het Tactisch Journaal staat dat Louwes toen gezegd zou hebben dat hij voor de weduwe de grafrechten **bij de kerk opgehaald zou hebben en deze die ochtend bij de weduwe zou hebben afgegeven**. Dit zinnetje in het Tactisch Journaal blijkt de basis geweest te zijn van veel verwarring bij het onderzoeksteam. Het betreft een op zichzelf vrij onlogische handeling, want waarom zou Louwes dat gedaan hebben, terwijl zoets ook via de post kon worden verstuurd of door de weduwe, die een auto had, zelf gehaald kon zijn?

Bij zijn eerste verhoor na zijn arrestatie op 19 november 1999 wordt Louwes direct naar die grafrechten gevraagd en dan zegt hij dat hij bij de weduwe dit document van de grafrechten heeft **opgehaald**. Als dat bekeken wordt in de stukken dan wordt dit bevestigd, zowel door de verklaring van de secretaris van de begraafplaats (Steverink) als door de stille getuigen.

Op 22 oktober 1999 is de heer Steverink namelijk door de recherche bezocht. Hij verklaart op 13 september 1999 een brief over de verlenging van de grafrechten naar haar **gestuurd** te hebben, na ruggespraak met de weduwe.

Op 2 november 1999 gaat de recherche weer naar Steverink en laten hem zien wat zij gevonden hebben bij de documenten van de weduwe. De secretaris bevestigt dat de enveloppe van de brief inderdaad door hem is geschreven en verstuurd. **Maar dat de brief zelf een KOPIE is.** Hij had

namelijk zijn handtekening in blauw gezet (dezelfde kleur als het adres op de enveloppe) en de handtekening is nu zwart. En rechtsboven staat in het blauw het woord "Kopie" geschreven.

Op 20 november staat in het Tactisch Journaal (mutatienr. 942) dat men in de bruine ordnerkoffer van Louwes, waarin allerlei zaken zaten die betrekking hadden op het testamant en het overlijden van de weduwe, onder andere het volgende heeft gevonden:

"het origineel van de brief m.b.t. de grafrechten, opgemaakt en getekend door Steverink uit Raalte"

Resumerend:

- Steverink meldt dat hij op 13 september 1999 de brief over de verlenging van de grafrechten aan de weduwe ***per post heeft verstuurd.***
- Louwes meldt door de weduwe gebeld te zijn of hij dat originele document bij haar wilde komen ***ophalen.***
- Louwes heeft op de avond van 22 september 1999 met de weduwe gebeld.
- Louwes stelt dat hij op de ochtend van 23 september 1999 tijdens een kort bezoek ***het originele document van de grafrechten van de weduwe te hebben ontvangen.***
- Er wordt door de politie een document over de grafrechten bij de papieren van de weduwe gevonden. Als dat op 2 november 1999 aan Steverink wordt voorgelegd dan verklaart hij dat de enveloppe wel origineel is, maar ***de brief erin een kopie.***
- Op 19 november verklaart Louwes bij zijn eerste verhoor dat hij het document bij de weduwe ***heeft opgehaald.***
- Op 20 november 1999 wordt in de stukken die ***in het bezit zijn van Louwes het originele grafrechten document*** dat Steverink aan de weduwe heeft gestuurd teruggevonden.

De hele verwarring bij de politie is dus gekomen door hetgeen geschreven staat in het Tactisch Journaal naar aanleiding van het eerste gesprek met Louwes op 27 september 1999. Hij zou bij de weduwe langs zijn geweest op de ochtend van 23 september 1999 "om haar de grafrechten te brengen die hij had opgehaald bij de kerk". Zowel uit de verklaringen van Steverink en de gevonden documenten bij de weduwe en bij Louwes als door logisch nadenken had duidelijk kunnen zijn dat dit een onjuiste beschrijving was van wat er feitelijk op de ochtend van 23 september 1999 was gebeurd.

Bedenk hierbij ook dat het Openbaar Ministerie tot op het laatste moment bij het hof in Den Bosch in 2004 heeft volgehouden dat Louwes 's morgens niet bij de weduwe is geweest, zelfs nadat ook de huishoudster stelde dat hij wel was geweest en dat zij dit al in 1999 aan de politie had verteld. En het effect van deze gezaaide twijfel is groot en verstrekkend. Kloosterman, een van de twee NFI-onderzoekers, die in 2004 aangaven dat zij vonden dat de sporen op de blouse van de weduwe er 's avonds op gekomen waren en niet 's morgens tijdens het ochtendbezoek, stelt nog in juli 2006 in een interview in NRC-Handelsblad dat het helemaal niet zo zeker was dat Louwes de ochtend van de moord bij de weduwe op bezoek is geweest. Zou het niet kunnen zijn dat bij de keuze uit de twee mogelijke hypothesen op basis van de technische sporen ("delictgerelateerd" of "'s morgens erop gekomen") Dr. Kloosterman voor de eerste opteerde, omdat hij meende dat Louwes de ochtend van de moord niet bij de weduwe was geweest?

En dezelfde methode volgt teamleider Buddingh met zijn verhaal over de grafrechten in het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek en het Openbaar Ministerie door dit Proces Verbaal

in de bijlage van het eindrapport mee te nemen en op 21 december 2007 aan de Advocaat-Generaal van de Hoge Raad te sturen. Op basis van het slechte onderzoek dat mede onder zijn verantwoordelijkheid is uitgevoerd in 1999 een verhaal overeind te houden, dat op basis van de documenten uit het dossier al lang naar het rijk der fabelen verwezen was of had moeten zijn. Zeker nadat op 20 november 1999 in de dossierkoffer van Ernest Louwes het originele grafrechtendocument was gevonden.⁶ Maar die vondst paste niet in het beeld dat het onderzoeksteam toen en nu wilde geven, dat de verklaringen van Louwes niet kloppen met het technisch bewijs.

Conclusie:

Het feit dat teamleider Buddingh zelfs nog op 14 juni 2007 zegt wat hij zegt over dit grafrechtenverhaal is indicatief voor de slechte kwaliteit van het onderzoek in Deventer uit 1999. Het is een goed voorbeeld van het foutenfestival van toen. Dat de leider van het Oriënterend Vooronderzoek (Officier van Justitie Van der Meijden) in juni 2007 deze foute informatie zo belangrijk vond is al veelbetekenend, terwijl hij, net zoals wij, uit het dossier had kunnen opmaken wat er wèrkelijk is gebeurd. Nog erger is dat hij vervolgens deze foute informatie uit het Proces Verbaal van Buddingh bewust in de bijlagen van het eindrapport laat opnemen, waarbij dus impliciet en expliciet wederom twijfel wordt gewekt over het feit dat Louwes de ochtend van de moord bij de weduwe is geweest. Een bezoek dat cruciaal is voor het argument in het herzieningsverzoek dat de gevonden DNA-sporen op de blouse ook tijdens dat ochtendbezoek terecht kunnen zijn gekomen. Een twijfel die gebaseerd is op de fouten die de teamleider maakt met betrekking tot zijn kennis van het onderzoeksdossier. Tegelijkertijd laat het zien dat de leider van het Oriënterend Vooronderzoek liever twijfel creëert en laat bestaan op punten die nadelig zouden kunnen zijn voor Louwes, dan gewoon goed onderzoek te doen!

---

⁶ Een vergelijkbaar probleem dat de recherche voor zichzelf schiep was een probleem van 11 minuten tijdsverschil tussen het uitgaande telefoonverkeer van Louwes en het inkomend gesprek op de telefoonbeantwoorder van de weduwe. Jarenlang werd hier geen verklaring voor gevonden met allerlei consequenties. In 2007 vonden burgerspeurders de oorzaak. Bij het overnemen van een notitie door rechercheurs naar een Proces Verbaal is een overname fout van 10 minuten gemaakt. Een van de vele fouten die symptomatisch is voor de kwaliteit van het uitgevoerde onderzoek en de verslaglegging ervan.

#4. Zeer selectief onderzoek doen (de make-up vlekken als voorbeeld)

In zowel het tussen- als het eindrapport wordt verslag gedaan van de onderzoeken die in opdracht van het onderzoeksteam door het NFI zijn uitgevoerd. Nadat in juni 2006 het tussenrapport is uitgebracht zijn er zowel door het NFI als elders in opdracht van het onderzoeksteam diverse andere onderzoeken gedaan. De keuze van de onderzoeken die nog zouden worden uitgevoerd is zowel opmerkelijk als selectief te noemen. Diverse onderzoeksrapporten die door ons team in de afgelopen twee jaar zijn ingediend, en die ook in de bijlagen van het eindrapport zitten, zijn niet alleen volledig genegeerd, maar de onderzoeksopdrachten die er logischerwijs uit zouden moeten voortvloeien zijn niet verstrekt.

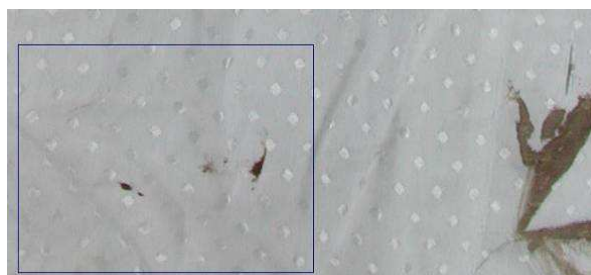
Zelfs onderzoek dat logischerwijs voortvloeide uit bevindingen van het NFI in de eerste fase van het Oriënterend Vooronderzoek werd niet meer gedaan. Terwijl daar juist wel alle redenen toe was. Een goed voorbeeld van de strategie van het onderzoeksteam.

Belangrijk is te beseffen dat de veroordeling van Louwes in 2004 met name was gebaseerd op het aantreffen van DNA in de buurt van lichtrode vlekken op de blouse van de weduwe. Dat waren volgens het NFI make-up vlekken en de kans was volgens het O.M. groot dat die vlekken samen met het DNA van de dader (Louwes) op de blouse waren terechtgekomen. Dat staat ook in het arrest van het hof van Den Bosch vermeld.

In 2004 was echter slechts *aangenomen* dat er sprake was van make-up vlekken. Er was geen chemisch onderzoek gedaan. Het onderzoeksteam gaf in april 2006 wel de opdracht om dat uit te zoeken. Van de schoonheidsspecialiste ontving men namelijk, via mij, de make-up die de weduwe normaliter gebruikte. Twee onderzoeken werden uitgevoerd. Er werden drie onderzoeksplekken gedefinieerd. Een lichtrode vlek aan de binnenkant van de kraag van de blouse, een lichtrode vlek aan de rechterkant ter hoogte van de buik en een nieuw gemaakte vlek, dat met make-up uit het potje van de weduwe was aangebracht op een apart doekje. Het eerste onderzoek was een chemische analyse van de drie vlekken. (De uitkomst was onbepaald. Het zou make-up kunnen zijn maar ook iets anders).

Een tweede onderzoek betrof de vlek ter hoogte van de buik. Daarvan werd gesteld dat deze vlek gekozen was omdat die “delictgerelateerd” was. De opdracht van dit tweede onderzoek was om te laten zien dat deze “make-up vlek” op de foto’s van het plaats delict te zien was. In mei 2006 bracht het NFI haar rapport uit. **Bij dit tweede onderzoek stelde het team vast dat noch deze make-up vlek, noch de bloedvlekken hieromheen aangetroffen konden worden op de blouse van de weduwe op het Plaats Delict.**

(Hieronder twee foto’s die daarvan een goede illustratie vormen. Links een foto van de blouse op het Plaats Delict in 1999. En rechts dezelfde plek op de blouse, maar dan eind 2003). Binnen de blauwe rechthoek zitten de niet teruggevonden bloedvlekken en niet teruggevonden “make-up vlek”).

Dus het NFI stelt in mei 2006 vast dat zij een “make-up vlek” ter hoogte van de buik die vooraf “delictgerelateerd” wordt genoemd NIET KUNNEN TERUGVINDEN/ER NIET WAREN op de foto’s van de Plaats Delict, evenmin als de bloedvlekjes die daar zitten. Maar Louwes was juist veroordeeld onder de veronderstelling dat de make-up vlekken op de blouse door hem tijdens de moord waren aangebracht en dat hij daarbij ook DNA had achtergelaten.

Als het NFI in 2006 in ieder geval van deze vlekken vaststelt dat ze er NIET waren op de Plaats Delict dan is toch de enige logische onderzoeksvraag die op dat moment gesteld moet worden: **“Zou het kunnen zijn dat de andere make-up vlekken op de blouse die niet in de buurt van de kraag zitten ook pas later op de blouse zijn terechtgekomen en dus niet delictgerelateerd kunnen zijn?”**

Maar deze logische onderzoeksvraag wordt door het onderzoeksteam in mei/juni 2006 niet gesteld. Wellicht omdat de uitkomst ervan onmiddellijk tot vernietiging van het arrest van Den Bosch zou leiden (als deze vondst van de eerste niet delictgerelateerde make-up vlek dat al niet had moeten doen).

De gehele eindrapportage in het Oriënterend Vooronderzoek met betrekking tot de lichtrode vlekken op de blouse van de weduwe is verre van bevredigend en opnieuw geschreven vanuit een duidelijk vooringenomen houding. Hieronder nog enkele voorbeelden. Dit staat in het eindrapport:

“Conclusie: Er zijn bij het reeds in de tussenrapportage vermelde onderzoek naar de eventuele aanwezigheid van cosmetica producten zoals foundation op de blouse van de weduwe W. karakteristieken aangetoond die voorkomen in foundation producten. Nader onderzoek zou redelijkerwijs niet tot meer of ander resultaat leiden.”

In het bovenste tekstfragment wordt de indruk gewekt dat verder onderzoek uitsluitend zal aantonen dat de betreffende vlekken inderdaad afkomstig zijn van foundation en dat dergelijk onderzoek dus bij voorbaat zinloos is. In werkelijkheid komen de in de betreffende vlekken gevonden chemische verbindingen (zgn. anorganische pigmenten) voor in vele andere producten⁷. Kortom, het zijn minerale grondstoffen met een scala aan gebruiksmogelijkheden en derhalve een zeer algemeen voorkomende combinatie van pigmenten en foundation is dus juist helemaal niet overtuigend aangetoond.

Volkomen uit de lucht gegrepen is de opmerking dat verder onderzoek redelijkerwijs niet tot andere resultaten zou kunnen leiden. Een mogelijk ander resultaat is hierboven al gegeven, namelijk dat de betreffende vlekken afkomstig kunnen zijn van diverse andere producten.

Nog een goed voorbeeld van de vooringenomenheid van het Oriënterend Vooronderzoek is de volgende cirkelredenering. Het geeft een duidelijk beeld van de kwaliteit van de rapportage:

*Er is geen opdracht tot deze nadere onderzoeken gegeven. Deze beslissing is gebaseerd op de te verwachten omvang en duur van deze onderzoeken en de zeer geringe meerwaarde van eventuele resultaten van dergelijk (langdurig) onderzoek, zoals ook bevestigd door het FSS. Dit bezien in samenhang met de overige resultaten uit het Oriënterend Vooronderzoek, in het bijzonder de hierboven vermelde resultaten van de aanvullende DNA-onderzoeken. **Hierbij is tevens van belang dat het leggen van een relatie tussen de roodbruine vlekken en foundation voortkomt uit een hypothese die het NFI in 2003 heeft gehanteerd ter***

---

⁷ Deze pigmenten zijn door ons in combinatie aangetroffen in o.a.: afslankproducten, homeopathische middelen, voedingssupplementen, geneesmiddelen, inkt, industriële verfstoffen, als kleuring van o.a. bitumen, baksteen en keramiek.

bepaling of de destijds aangetroffen DNA-profielen van de veroordeelde delictgerelateerd waren. Het betrof dus niet zozeer een op zichzelf staande onderzoeksvraag.

Dit is dus de cirkelredenering: *“Als we er vanuit gaan dat de DNA sporen uit 2003 delictgerelateerd zijn, zijn uiteraard de roodbruine vlekken die in de buurt zitten dit ook, en is er geen noodzaak meer om de herkomst van deze vlekken te onderzoeken want dan moet het wel make-up van de weduwe zijn. Dat de DNA sporen delictgerelateerd zijn is af te leiden uit het feit dat deze in de buurt van de roodbruine vlekken zijn gevonden”.*⁸

Deze redenering heeft een treffende overeenkomst met het arrest uit 2000 van het hof te Arnhem naar aanleiding van de positieve uitslag van de geurproef van het mes en Ernest Louwes. Van het mes kon men niet vaststellen dat dit het moordwapen was. Van Ernest Louwes kon men niet vaststellen dat hij de moordenaar was. Maar door de uitslag van de geurproef op 30 november 1999 wist men blijkbaar in één klap dat het mes het moordwapen was, want Louwes had het in handen gehad. En Louwes was de moordenaar want hij had dit mes, dat inmiddels tot moordwapen was gepromoveerd, in handen gehad.⁹

Conclusie:

Onderzoeken, die logischerwijs voortvloeiden uit, hetzij door ons aangedragen informatie, hetzij door eigen bevindingen, zijn niet uitgevoerd bij het Oriënterend Vooronderzoek. De enige reden daarvoor kan zijn geweest dat de uitkomsten ervan het Openbaar Ministerie onwelgevallig zijn. Bij de beschrijving van de bevindingen wordt gezondigd tegen basale regels van logica. Daarmee wordt getracht verborgen te houden dat conclusies die geleid hebben tot het arrest uit Den Bosch in 2004 op drijfzand waren gebaseerd.

---

⁸ Voor de volledigheid moet overigens worden opgemerkt dat in werkelijkheid de gevonden DNA sporen helemaal niet uitsluitend in de buurt van, of in de roodbruine vlekken zijn gevonden maar vooral op gewone “schone” delen van de blouse. De gehele blouse is zeer smoezelig en verontreinigd en als zodanig is het logische verband dan ook heel erg vergezocht. Wat betreft de hypothese van het NFI (ing. Eikelenboom) uit 2003/04 had er een rechtreeks lineair verband moeten zijn tussen de roodbruine vlekken en de gevonden DNA sporen en daarvan was geen sprake. De hele blouse was een smoezelig gecontamineerd vod en ieder spoor lag wel ergens in de buurt van een of andere vlek.

⁹ Inmiddels is deze geurproef evenals meer dan 2000 anderen vervallen verklaard omdat de hondenbegeleiders zich niet aan de voorschriften hadden gehouden en de Processen Verbaal valselijk opgemaakt waren.

#5. Negeren van relevante informatie (de DNA veiligstelling van de blouse)

In de bijlagen van het Oriënterend Vooronderzoek bevindt zich een specificatie van een aantal microsporenfolies die eind 2003 zijn aangeboden aan het NFI, waarna volgens het eindrapport in 2006/2007 aanvullend onderzoek is verricht naar haren en vezels die hierop zijn aangetroffen.

Vrijwel direct na het aantreffen van het levenloze lichaam van de weduwe Wittenberg heeft de Technische Recherche onderzoek verricht en technische sporen veilig gesteld. De periode (1999) waarin dit gebeurde was een overgangperiode waarin veel van de geldende Forensisch Technische normen m.b.t. DNA-sporen nog niet bekend waren.

Eén van de handelingen die de TR uitvoerde was het veiligstellen van microsporen. Dit gebeurde met gebruik van een z.g. microsporenfolie of microsporentape. Belangrijk hierbij is te begrijpen dat het gebruik van het woord “micro” met name te maken heeft met het feit dat de betreffende sporen niet altijd met het blote oog duidelijk te onderscheiden zijn. In de dagelijkse praktijk gaat het hierbij met name om haren en vezels t.b.v. morfologisch onderzoek.

Belangrijk is te weten dat door de Technische Recherche op 25 september 1999 geen sporen t.b.v. DNA-onderzoek zijn veiliggesteld. Ook de betreffende microsporen folies/tapes waren/zijn niet voor DNA-onderzoek bedoeld. De vraag is dus of er toen handelingen zijn verricht die van invloed kunnen zijn geweest op de DNA onderzoeken die pas vier jaar later plaats hebben gevonden. Alleen al op basis van het onderzoek dat uitgevoerd is met microsporentape op het Plaats Delict in 1999, is vervolgonderzoek (in 2003) naar de locaties van het gevonden DNA in feite onzinnig geworden.

Hieronder de te volgen procedure, afkomstig van een producent van dergelijke microsporenfolies¹⁰. Bedenk hierbij dat dergelijke procedures bij het O.M. uiteraard volledig bekend zijn:

*Voor het verzamelen en veiligstellen van haren en vezels van textieloppervlakken (kleding, bekleding van autostoelen e.d.) wordt vaak een synthetische kleefolie met schutlaag gebruikt. Deze folie heeft dan een lage plakkracht, zodat veiliggestelde vezels (wanneer nodig) weer verwijderd kunnen worden. Voor het afplakken wordt een stuk van ca. 5 x 10 cm gebruikt waarmee systematisch het hele oppervlak wordt afgewerkt (**opplakken, aanwrijven en weer loshalen**) totdat het beoogde oppervlak geheel is bemonsterd of de folie zijn plakkracht heeft verloren.*

In dat geval dient verder gegaan te worden met een nieuw stuk folie. De folie met vezelsporen wordt vervolgens afgedekt met het schutblad, of op een stuk transparant plastic geplakt.

Het verzamelen van microsporen door de Technische Recherche komt er dus op neer dat er met een licht klevende tape meerdere malen op het te bemonsteren oppervlak wordt gedrukt totdat het oppervlak geheel is bemonsterd ofwel de tape zijn plakkracht heeft verloren.

De handeling die hierbij bij herhaling moet worden toegepast is:

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”

.....

“totdat het beoogde oppervlak geheel is bemonsterd of de folie zijn plakkracht heeft verloren”.

¹⁰ http://www.bvda.com/NL/sect5/nl_5_1a.html

Illustratief voor het gevaar van contaminatie die op deze wijze kon plaatsvinden is een citaat van Dr. Kloosterman van het NFI van 19 januari 2004, waarin hij opmerkt dat de microsporenfolies van de Plaats Delict (tien stuks in totaal) niet verder zijn onderzocht omdat hij er *“geen zichtbare bloedsporen of andere bijzonderheden op kon waarnemen”*. Een uitspraak die in tegenspraak is met het onderzoek wat door hemzelf, samen met zijn collega ing. De Vreede van het NFI, op 16 januari 2007 is gedaan naar dezelfde folies. Bij dit onderzoek werden 27 haarfragmenten gevonden die geschikt geacht werden voor autosomaal (standaard NFI) DNA-onderzoek en er werden verder op enkele haardelen resten celmateriaal en bloed geconstateerd.

Op 25 september 1999 is door de Technisch Recherche een aantal microsporenfolies veiliggesteld. Deze zijn genummerd S1 t/m S7. Deze folies werden vervolgens (tegen de voorschriften in) samen met diverse andere folies op één stuk plastic geplakt en pas vier jaar later van DNA-zegels voorzien¹¹. Deze folies komen vervolgens onder meer weer terug in bijlage 20 van 16 januari 2007 van de Eindrapportage Oriënterend Vooronderzoek. Met name opvallend hierbij is een aantal vermeldingen in deze bijlage van het NFI over de op de PD aangetroffen haren.

“S3, voorzijde blouse slachtoffer, zegelnummer AFD820”

“haar los op plastic waarop de tapes (AFD818) t/m (AFD824) zijn geplakt”

Los van het feit dat hieruit opnieuw blijkt dat aantoonbaar gecontamineerde¹² - en niet volgens de voorschriften behandelde - technische sporen stilzwijgend aan het NFI werden aangeboden voor DNA-onderzoek, **lijkt hieruit dat de blouse in 1999 t.b.v. microsporen onderzoek is behandeld met de bovenbesproken microsporen-folie/tape**. Het herhaaldelijk intensief aanraken van de blouse met bovenbeschreven tape leidt vrijwel onvermijdelijk tot ongecontroleerde verspreiding van biologisch (en chemisch) materiaal.

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”

.....

Dieper in de vezels doorgedrongen DNA-materiaal zal hierdoor wellicht niet verplaatsen maar oppervlakkige vezels en chemisch materiaal kunnen op deze wijze wel verplaatst worden, vooral omdat de gebruikte folie of tape een lage plakkracht heeft en bij herhaling goed wordt aangedrukt.

Eveneens kan men zich afvragen wat er gebeurt met in de vezels aanwezig DNA-materiaal, iedere keer dat de blouse op de blote huid van het slachtoffer wordt gedrukt. Verder kunnen DNA-fragmenten in losse vezeldelen door herhaaldelijk *“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”* mogelijk zelfs worden geconcentreerd in kleverige (make-up) of vochtige plekken van de blouse.

Er zijn dus diverse scenario's denkbaar waarbij DNA (en chemisch) materiaal door gebruik van de microsporen-folie/tape op ongecontroleerde wijze over de blouse konden worden verspreid en er

---

¹¹ Dit gebeurde nadat de betreffende technische sporen na bijna vier jaar teruggevonden werden in een open kartonnen doos op een zolder van een politiebureau te Deventer.

¹² De betreffende technische sporen werden in 2003 grotendeels onverpakt aangetroffen in een open kartonnen doos en zijn vervolgens op een tapijt uitgesteld om foto's te maken alvorens er DNA-zegels op werden geplakt.

kan dus wederom niets zinnigs meer worden gezegd over de aanvangslocatie van forensisch materiaal zoals dit aanwezig **zou** zijn geweest onmiddellijk na het plegen van het delict.

Het zou niet de taak van de verdediging moeten zijn om dit uitputtend te onderzoeken. Het is de taak van het O.M. in samenwerking met de Technische Recherche en het NFI om toe te zien op de correcte behandeling van stukken van overtuiging die worden gebruikt voor DNA-onderzoek en hierover eerlijk en volledig te rapporteren.

De geldende Forensisch Technische normen staan niet toe dat een stuk van overtuiging wat bestemd is voor DNA-onderzoek op de bovenstaande wijze wordt behandeld en tevens wordt in deze FT-normen nadrukkelijk gemeld dat iedere potentieel contaminerende handeling voorafgaande aan de veiligstelling schriftelijk moet worden gemeld aan het NFI, hetgeen eveneens niet gebeurd is.¹³

De lijst met onaanvaardbare handelingen die zijn uitgevoerd met de in de Deventer moordzaak gebruikte technische bewijsstukken is hierdoor wederom langer geworden.

Hierbij nogmaals het overzicht van wat er met de blouse zoal is gebeurd alvorens er DNA-onderzoek op is verricht, waarbij verregaande conclusies zijn verbonden aan de exacte locaties waarop de DNA-sporen werd aangetroffen:

- Op de Plaats Delict is de blouse geopend en weer gesloten
- Op de Plaats Delict is een liniaal op de blouse gelegd
- Op de Plaats Delict is gewerkt zonder speciale beschermende kleding (de “witte pakken”)¹⁴
- Op de Plaats Delict is de blouse bewerkt met microsporenfolie
- Tijdens het verblijf in het mortuarium dan wel het transport naar Rijswijk zijn er diverse nieuwe vlekken op de blouse bijgekomen (er is geen enkele documentatie of fotomateriaal van de behandeling in het mortuarium en het transport)
- Na afname van de blouse tijdens de sectie in Rijswijk, is deze in vochtige staat opgepropt in een papieren zak waardoor ongecontroleerde contaminatie van het ene op het andere deel van de blouse kon ontstaan.
- In 1999 is de blouse bij het NFI uitgebreid gemanipuleerd tijdens het textielonderzoek naar de steekbeschadigingen. De blouse was op dat moment nog steeds niet veiliggesteld voor DNA-onderzoek en werd ook niet als zodanig behandeld.
- De blouse werd vervolgens opgevouwen in een papieren zak (verdere contaminatiemogelijkheden) en opgeborgen in een doosje, waarna de blouse een tijd zoek is geweest.
- De chain of custody is bijna vier jaar lang onderbroken geweest en pas in 2003 werd de blouse “veiliggesteld” voor DNA-onderzoek en bij het NFI voorzien van een DNA-zegel.

Vervolgens is de blouse nog meerdere malen tegen de voorschriften behandeld, ondermeer door:

- Deze in een contaminerende onderzoeksruimte te plaatsen,
- De blouse met plakband te behandelen (t.b.v. foto's die gemaakt moesten worden),

---

¹³ De bezwaren van de verdediging beperken zich overigens niet alleen tot de geconstateerde verontreinigingen van de blouse van de weduwe. Ook besproken zijn onder meer het ontbreken van een “chain of custody”, evenals de onjuiste en aantoonbaar contaminerende behandeling van alle andere technische stukken van overtuiging.

¹⁴ Er zijn meerder foto's beschikbaar van de PD waarop medewerkers van de Technische Recherche te zien zijn in de buurt van het stoffelijk overschot, die geen beschermende kleding of mondkapje dragen

- De blouse op een (oude beschadigde) paspop te plaatsen,
- De blouse zelfs binnenstebuiten te keren en wederom op dezelfde paspop te plaatsen.

Ieder van deze bovenstaande handelingen zou het DNA-onderzoek van december 2003 al ongeldig hebben moeten maken. Het trekken van conclusies op basis van de **locaties** van het gevonden DNA in 2003 door het NFI over wat er op 23 september 1999 exact gebeurd is –en op basis waarvan Ernest Louwes is veroordeeld- kan vergeleken worden met het vaststellen van de kleur van de ogen van een vrouw waarvan men zojuist alleen de zwarte rechterschoen met een stilettohak gevonden heeft.

Conclusie:

Relevante informatie, die het arrest van Den Bosch volledig ondergraaft, wordt in de rapportage van het eindrapport genegeerd. Ondanks het feit dat wij diverse rapporten daarover in 2006 en 2007 hebben ingediend (die voor een deel in de bijlagen aanwezig zijn) en het feit dat diverse onderzoeksrapporten van het NFI een bevestiging vormen van wat wij hebben vastgesteld (en zelfs nog meer) wordt die informatie in het tekstgedeelte van het eindrapport compleet genegeerd. Over de “mishandeling” van de blouse wordt niets gezegd, terwijl er vele momenten zijn geweest, startend direct na de vondst van het slachtoffer op 25 september 1999, dat door handelingen uitgevoerd met en op de blouse, (DNA-)sporen over de blouse kunnen zijn verspreid.

(Links de blouse op het Plaats Delict. Rechts vier jaar later –in 2003- bij het NFI toen het DNA-onderzoek werd uitgevoerd. Op de blouse rechts zijn vlekken te zien, die er niet zijn op het Plaats Delict. Zoals bij de grote vlek ter hoogte van de linkerborst. En de kleinere vlekken rechts ter hoogte van de navel. Er zijn grote vouwen te zien ten gevolge van het langdurig bewaren van de blouse in een A3-doosje, zoals van de linkerschouder recht naar beneden. Tevens zit de blouse in 2003 vol met gefixeerde vouwen. Dat komt omdat de blouse direct na de sectie tegen alle instructies in ten behoeve van DNA-onderzoek vochtig in een zak is gepropt en in die staat is opgedroogd. Ook zijn er diverse bewijzen van overdracht van vlekken van de ene plek op de blouse naar een andere plek.)

#6. Negeren van onwelgevallige ingebrachte rapporten

In de 63 bijlagen van het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek zitten 30 producties die door mij in de loop der tijd bij het onderzoeksteam zijn ingebracht. De onderzoeksresultaten van ons eigen team werden steeds direct aan het onderzoeksteam van het Openbaar Ministerie doorgegeven. In het eindrapport werd gesteld dat de onderwerpen die na oktober 2007 werden aangedragen niet in het onderzoek werden meegenomen. Op zichzelf begrijpelijk aangezien het rapport eind december 2007 wordt uitgebracht.

Van de 30 producties stammen er 26 van vóór 1 november 2007. De vier laatste producties betreffen informatie die al lang voor 1 november 2007 bij het Openbaar Ministerie bekend was, maar tot op dat moment genegeerd was.

Als je het eindrapport leest dan lijkt het er niet op dat de informatie uit een groot deel van de ingediende producties door het onderzoeksteam serieus is genomen. Nergens in het rapport wordt er aan die producties aandacht geschonken. Aanvullend onderzoek, dat noodzakelijk is op basis van onze bevindingen wordt niet uitgevoerd. Als men wel een onderzoek doet dan gebeurt het doorgaans nog verkeerdt ook.

De volgende belangrijke bevindingen zijn in het eindrapport genegeerd en/of niet verder onderzocht:

- De weduwe is op een andere plaats vermoord dan ze gevonden is en is *aan haar benen* verslept naar de plaats onder het schilderij. Er is wel onderzoek gedaan *op de blouse onder de oksels*. De weduwe had echter een vest aan, wat verdwenen is. Ook de broek is weg. Het onderzoek onder de oksels leverde [uiteraard] niets op, maar op basis daarvan kan men natuurlijk niet concluderen dat de weduwe niet verplaatst is.
- Er is overtuigend aangetoond dat de ribben van de weduwe niet gebroken kunnen zijn door samenknijpend geweld maar uitsluitend door een sprong met de knieën/onderbenen van de dader, terwijl het slachtoffer op haar rug lag. Dit is volledig in tegenspraak met de (nooit onderbouwde) geweldshypothese van het NFI (ing. Eikelenboom) uit 2003/04. Maar hier is in het eindrapport niets mee gedaan.
- Er is overtuigend aangetoond dat de weduwe frontaal gewurgd is in rugligging en dat daarbij geen handelingen hebben plaatsgevonden die contact met de achterkant van haar blousekraag aannemelijk kunnen maken.
- Er is door ons middels een experiment aangetoond dat het heel goed mogelijk is om d.m.v. microdruppeltjes bloed (zoals tijdens een nies zou kunnen gebeuren) bloedvlekjes, gelijkend op vlekje #10 op de sierkraag van de blouse van de weduwe, te veroorzaken.
- De dader heeft na verplaatsing, met handschoenen aan, de weduwe doelbewust in het hart gestoken. Daarbij voelde hij met zijn vinger naar de tussenribsruimten. Het dragen van handschoenen is uiteraard volkomen in tegenspraak met de contactsporen hypothese van het NFI en dus genegeerd in het eindrapport.

- Er is door ons aangetoond dat de afdruk in bloed op de blouse van de weduwe juist wel exact past binnen de contouren van het veelbesproken Global GS8 mes. Dit is aangetoond aan de hand van een duidelijk zichtbare schaduwcontour in de bloedvlek die een schraapbeweging van het moordwapen verraad. Ook hieraan wordt in het Oriënterend Vooronderzoek volledig voorbijgegaan.
- Onze vele bewijzen dat de blouse tussen 25 september 1999 tot november 2003 uitermate onprofessioneel is bewaard en behandeld zijn volledig genegeerd. Prof. Dan Krane, een Amerikaanse DNA-deskundige en Dr. Kenny, DNA-deskundige van het FSS, geven aan dat door deze wijze van bewaren en behandelen de conclusies van het NFI (die zijn overgenomen door het hof) in 2004, sterk worden ondergraven. In het Oriënterend Vooronderzoek wordt de indruk gewekt dat uitsluitend de behandeling van de blouse na aankomst bij het NFI in 2003 ter zake doet en dat vanaf dat moment alles volgens de normen is verlopen. Alles wat daarvoor is gebeurd zou niet van toepassing zijn omdat de rechter dit in 2003/2004 al heeft geaccepteerd. Dit is echter een volledig verkeerde voorstelling omdat 1) de rechter noch de verdediging in 2003/2004 op de hoogte waren van alle feiten m.b.t. de blouse 2) ook na aankomst bij het NFI in 2003 nog diverse onreglementaire handelingen met de blouse zijn verricht, zoals het (binnenstebuiten) fotograferen van de blouse op een (oude) paspop en het gebruik van plakband hierbij.
- Er is door ons onomstotelijk vastgesteld dat een experiment, dat in 2003 is uitgevoerd door ing. Eikelenboom van het NFI, volkomen waardeloos is. In het betreffende experiment liet ing. Eikelenboom grote druppels citraatbloed op dunne kreukelige stukjes stof vallen, waarbij de stukjes stof waren vastgeplakt op een generfd houten tafelblad van een soort keukentafel. Zelfs een kind kan zien dat het bloed zich vervolgens onregelmatig verspreidt doordat de gekreukelde stof volledig verzadigd raakt van het bloed en vastplakt aan de keukentafel, waarbij het bloed dat zich onder de stof bevindt uiteraard zijn uitweg zoekt in de richting van de minste weerstand en dat wordt in dat geval bepaald door de nerven in het tafelblad en de kreukels van de stof. Desondanks wordt er in het Oriënterend Vooronderzoek en de bijlagen herhaaldelijk gerefereerd aan dit experiment als onderbouwing van ondermeer de stelling dat het kleine bloedvlekje #10 in de kraag van de blouse van de weduwe uitsluitend door rechtstreeks contact zou kunnen zijn ontstaan. Juist omdat het experiment van ing. Eikelenboom de enige onderbouwing is van deze stelling, is het zo stuitend dat hier nog steeds aan wordt gerefereerd alsof er met deze testopstelling niets aan de hand was.

Conclusie:

Als door ons aangedragen, goed onderbouwde informatie de lezing van het Openbaar Ministerie en het NFI uit 2003/2004, dat tot de veroordeling van Louwes heeft geleid, ondergroef, werd het compleet genegeerd en keert daarvan niets terug in de tekst van het eindrapport Oriënterend Vooronderzoek.

#7. Verdraaien van ingebrachte rapporten

Zonder in detail te treden over de technische argumentatie m.b.t. de DNA-sporen die van Louwes zijn aangetroffen op de blouse van de weduwe, is het belangrijk om op te merken dat deze argumentatie valt of staat bij de interpretatie van de oorsprong van dit DNA-materiaal.

Volgens ing. Eikelenboom waren het huidcellen afkomstig van rechtstreeks contact. Hier is verder geen onderzoek naar gedaan. Het alternatieve scenario, namelijk overdracht van DNA-houdende speekselcellen tijdens regulier zakelijk contact, werd door hem uitgesloten met behulp van de argumentatie dat dergelijke speekselcellen **hadden moeten oplichten onder de crimescope**, hetgeen niet het geval was geweest. Zijn collega Kloosterman viel hem hierin bij en Louwes werd op basis van deze argumentatie veroordeeld.

Begin 2007 is door ons een aantal documenten geproduceerd, waarin de totale hoeveelheid speeksel die voldoende was geweest om al het aan Louwes toegeschreven DNA-materiaal te kunnen verklaren werd berekend. Op basis van dezelfde berekeningen werd geconcludeerd dat microliter-niveau hoeveelheden speeksel in de diverse monsters voldoende was geweest om het aangetroffen DNA te verklaren, en dat dergelijke kleine hoeveelheden niet door een crimescope konden worden gedetecteerd.

Aan de hand van deze rapportages, die o.a. zijn opgenomen in het Zwartboek NFI, heeft de verdediging van Ernest Louwes aanvullende vragen voorgelegd aan het Openbaar Ministerie.

Het doel van deze aanvullende vragen was uiteraard om feiten boven tafel te krijgen m.b.t. de ongeschiktheid van de in 2004 bij de rechter aangevoerde crimescope als instrument om speeksel uit te kunnen sluiten als bron van het aangetroffen DNA-materiaal (het z.g.n. zakelijke overdrachtsscenario).

Gezien het doorslaggevende belang van de crimescope bij de veroordeling door het hof van Den Bosch in 2004 zou hier sprake kunnen en moeten zijn van een absoluut Novum.

Met betrekking tot het gebruik van een crimescope als al dan niet geschikt instrument om de aanwezigheid van speeksel te kunnen uitsluiten zijn door het OM in opdracht van de verdediging aanvullende vragen gesteld aan het NFI. Het NFI heeft hierop inhoudelijk gereageerd en de strekking van dit antwoord komt volledig overeen met onze constatering, namelijk dat **een crimescope niet in staat is om hoeveelheden van 1 à 2 µl speeksel te detecteren, terwijl een dergelijke hoeveelheid speeksel wel een grote hoeveelheid DNA materiaal kan bevatten.**

De argumentatie van het NFI is terug te lezen in het eindrapport van het OM:

“Het NFI rapporteert met betrekking tot het speeksel dat een of twee microliter speeksel ruim voldoende DNA bevat voor het verkrijgen van een DNA-profiel en dat uit experimenten is gebleken dat deze geringe hoeveelheid speeksel niet altijd met de crimescope kan worden gedetecteerd. Dit betekent volgens het NFI dat een geringe hoeveelheid speeksel op bijvoorbeeld textiel voldoende celmateriaal kan bevatten voor het verkrijgen van een DNA-profiel maar niet is waar te nemen met de crimescope”.

Men mag zich nu afvragen of het nog duidelijker had gekund, en het antwoord is uiteraard NEE. Deze spijkerharde verwoording is in totale tegenspraak met dat wat ing. Eikelenboom (destijds bijgevallen door Dr. Kloosterman) in 2004 voor het hof in Den Bosch heeft beargumenteerd en voor de hand zou

liggen dat het Openbaar Ministerie (dat immers aan objectieve waarheidsvinding behoort te doen) hier positief zou concluderen m.b.t. een Novum in de lopende herzieningsaanvraag bij de Hoge Raad.

Wat concludeert het O.M. echter met betrekking tot onze rapporten en de keiharde stelling van het NFI:

“De stelling van de raadsman klopt. Het kan zijn dat er op de blouse nog biologische sporen zijn die niet zijn onderzocht, omdat ze niet konden worden gedetecteerd met de crimescope”.

M.a.w.: in plaats van enige referentie aan de, middels de argumentatie van het NFI onhoudbaar geworden, “huidcel–contactspoor” hypothese van ing. Eikelenboom uit 2004, wordt de informatie zo omgebogen dat het net lijkt alsof raadsman Knoops bij het Openbaar Ministerie heeft willen vragen of ze wilden nazoeken of er mogelijkwijze niet nog meer DNA van zijn cliënt kon worden gevonden.

In werkelijkheid is het natuurlijk zo dat Knoops via zijn opmerkingen over de wijze van functioneren van crimescope (inmiddels bevestigd door het NFI) stelde dat de vaststelling uit 2004 dat de DNA sporen contactsporen moeten geweest zijn, OMDAT ZE NIET DOOR EEN CRIMESCOPE WAREN AANGETROFFEN, aantoonbaar onjuist was.

Als het niet zo triest was voor de inmiddels al zeven jaar in een cel zittende Ernest Louwes zou het je de hierboven staande conclusie van het OM nog bijna humoristisch kunnen vinden.

Zo wordt dus door het O.M., dat wat een Novum had moeten zijn voor de beklaagde Ernest Louwes, werkelijk volledig verdraaid.

Conclusie:

Zelfs als uit het onderzoek ten behoeve van het Oriënterend Vooronderzoek conclusies komen die vernietigend zijn voor het arrest van het hof te Den Bosch in 2004, slagen de rapporteurs erin deze op een heel andere manier te presenteren en de angel er uit te halen.

#8. Compleet onbegrip inzake DNA-onderzoek

Zowel in het eindrapport als in de bijlagen komt het DNA-onderzoek herhaaldelijk naar voren. De rapportage over het DNA is in vrijwel alle gevallen selectief en gekleurd. Of het bewust gebeurt of uit onwetendheid is in dit kader irrelevant. Het betreft wel de basis van de veroordeling van Ernest Louwes in 2003/2004 en dan mag je exactheid en nauwkeurigheid ten aanzien van het DNA-onderzoek als eis stellen.

Een aantal thema's zijn hierbij herkenbaar en worden hieronder kort genoemd.

- Door aangetroffen Y-chromosomale profielen in één adem te noemen met autosomale DNA-profielen wordt de indruk gewekt dat de Y-chromosomale profielen eveneens aan Louwes toebehoren. In werkelijkheid mag deze conclusie absoluut niet worden getrokken. De bewijswaarde van Y-chromosomale profielen ligt mijlenver af van die van autosomale profielen. Alleen al in Nederland zijn er minimaal 250.000 mannen die hetzelfde Y-chromosomale profiel hebben als het profiel dat is aangetroffen in het nagelvuil van de weduwe.
- Alle gevonden DNA-profielen die aan Louwes kunnen worden toegeschreven, worden klakkeloos als ("delictgerelateerde") "contactsporen" beschreven terwijl daar geen enkele onderbouwing voor is. Volgens hetzelfde NFI kunnen het net zo goed speekselresten zijn geweest en om speeksel achter te laten hoeft er uiteraard geen rechtstreeks contact geweest te zijn (bijvoorbeeld: hoesten of spreken "met consumptie").
- Ook neusslijm kan volgens het NFI niet worden gedetecteerd. Daaruit volgt dat DNA ook door niezen kan zijn overgebracht, hetgeen door het NFI niet wordt uitgesloten.
- Zowel speeksel als neusslijm bevatten relatief grote hoeveelheden DNA, zodat er weinig materiaal nodig is om veel DNA achter te laten, zonder dat de bron daarvan gedetecteerd kan worden.
- Mogelijke andere donoren van DNA-materiaal worden uitgesloten, terwijl dit op basis van de betreffende mengprofielen helemaal niet kan worden geconcludeerd. Hiertoe zou ten eerste gericht moeten worden gezocht aan de hand van referentieprofielen van derden, hetgeen niet is gebeurd, en verder kan een andere donor (bijvoorbeeld middels huidcontact) dermate weinig DNA hebben achtergelaten dat dit niet goed is te detecteren in de achtergrondruis van het mengprofiel.
- Herhaaldelijk wordt de indruk gewekt dat het zogenaamd 'niet constateren van andere DNA-profielen behalve van de weduwe en van Louwes' (zie conclusie hierboven) zou betekenen dat er dus niemand anders dan Louwes contact heeft gehad met de weduwe. Dit laatste is uiteraard absoluut niet te concluderen omdat "afwezigheid van bewijs nog geen bewijs van afwezigheid is". Van belang hierbij is dat door de dader bij het steken met het mes aantoonbaar handschoenen zijn gedragen.
- Bepaalde mengprofielen worden met een stelligheid aan Louwes toegeschreven die niet in overeenstemming is met de feiten. In sommige profielen zijn diverse kenmerken (pieken) aanwezig die Louwes deelt met de weduwe. Deze pieken kunnen dus niet klakkeloos aan Louwes worden toegeschreven, hetgeen wel gebeurd is.

- Volledige en onvolledige profielen worden op een hoop gegooid, terwijl de bewijswaarde hiervan aanmerkelijk verschilt.
- De afwezigheid van autosomale DNA-sporen van Louwes bij de nagels (bevinding van het NFI in 2004) is juist een bewijs dat de wel gevonden, partiële Y-chromosomale DNA-sporen in 2006 (voor zover afkomstig van Louwes) in ieder geval niet delictgerelateerd zijn. In geval van contact tijdens geweldshandelingen had er namelijk een zeer grote hoeveelheid (voor autosomaal onderzoek) bruikbaar DNA-materiaal aanwezig moeten zijn. De Y-chromosomale sporen bij de nagels (voor zover afkomstig van Louwes), kunnen dus net zo goed door contaminatie met de op de blouse aanwezige sporen tot stand zijn gekomen. Nergens in het Oriënterend Vooronderzoek wordt hier melding van gemaakt.

Conclusie

Uit de wijze waarop in het eindrapport van het Oriënterend Vooronderzoek de DNA-bevindingen worden beschreven blijkt dat de rapporteurs geen kaas gegeten hebben van de ins en outs van DNA-onderzoek. Men slaagt er wel steeds in elke DNA-vondst, met argumenten waaruit juist deze onwetendheid blijkt, te presenteren als een extra argument voor de schuld van Louwes.

#9. Weigering onderzoek te doen naar mogelijke fraude (met schrijfproeven)

Naar aanleiding van de schrijfproeven die gehouden zijn in maart/april 2006, in het kader van het Oriënterend Vooronderzoek, is op 8 oktober 2007 namens 71 burgers aangifte gedaan van fraude bij de Officier van Justitie van het arrondissement IJsselland. Dat geschiedde nadat burgers al sinds eind 2006 brieven wisselden met verantwoordelijken van politie en Openbaar Ministerie en op eerdere pogingen van aangiften nul op het rekest kregen.

Niet alleen blijkt uit de beschikbare informatie dat de bewuste schrijfproeven niet uitgevoerd zijn volgens de voorschriften, maar er zijn ook sterke aanwijzingen dat er fraude gepleegd is. Formulieren zijn niet door de bij de schrijfproeven betrokken politieambtenaren ondertekend, of door een ander. Later opgemaakte Processen Verbaal tonen opmerkelijke overeenkomsten in fouten. Uit telefonische contacten met de betrokken politieambtenaren lijkt een bevestiging te komen van het beeld dat er fraude is gepleegd.

De aangifte kon alleen ingediend worden bij de hoofdofficier van Justitie van het arrondissement dat eindverantwoordelijk is voor de vermoede fraude. (Een belangrijke weeffout van ons Nederlandse systeem). Enkele uren na de aangifte gaf de bewuste hoofdofficier van Justitie tegenover de pers een verklaring af waarin hij zijn ongeloof uitte dat er sprake was van fraude. "Er is geen sprake van dat het niet goed is gegaan" meldde hij. En over het vervolg zei hij: "Als het echt onzin is dan hoef ik het niet door te sturen".

Hier wreekt zich al het feit dat, als burgers aangifte moeten doen over fraude door de politie of het Openbaar Ministerie, zij terecht komen bij de eindverantwoordelijke voor die mogelijke fraude. Die functionaris krijgt dan een dubbele functie, namelijk die van aangeklaagde en verantwoordelijke voor het onderzoek. Dat deze hoofdofficier moeite heeft met deze dubbelfunctie blijkt wel uit dat commentaar enkele uren na het ontvangen van deze aangifte.

Het zal dan ook niet verbazen dat deze hoofdofficier van justitie de aangevers binnen drie maanden heeft meegedeeld dat hij geen reden had om aan te nemen dat er sprake was van fraude. Daarbij valt op dat hij zich baseert op geschreven processen verbaal van de betrokkenen uit 2006. Processen Verbaal waarvan juist de aangevers hebben gemeld dat ze onregelmatigheden bevatten en juist aanwijzingen geven voor die fraude.

Dat je Processen Verbaal van politieambtenaren niet zomaar kunt vertrouwen blijkt wel uit de onderdelen 1, 2 en 3 van dit rapport. Teamleider Buddingh zegt dat hij drie weken op vakantie was, terwijl hij in die periode gewoon werkte. Technisch Rechercheur Oldenhof maakt een Proces Verbaal op, vol met zogenaamde eigen ervaringen, over een periode waarin hij ziek thuis was. En politiemans Ter Mate stelt dat beheerder Huis in 't Veld de getuige was die zich op het politiebureau bij hem meldde, terwijl dat de baas van de beheerder, Scholten, was.

Dat het Openbaar Ministerie bij onderzoek dit soort informatie niet alleen zo maar laat passeren in plaats van de politieambtenaren met die foute informatie (of zelfs leugens) te confronteren, blijkt eveneens uit de onderdelen 1, 2 en 3 van dit rapport.

Als je daarbij bedenkt dat deze hoofdofficier van Justitie uit het Arrondissement IJsselland juist de eindverantwoordelijke is voor het uitgebrachte Oriënterend Vooronderzoek, dan is het begrijpelijk dat de burgers absoluut niet het gevoel hebben dat er serieus onderzoek is gedaan naar aanleiding van hun aangifte. Integendeel zelfs. Men denkt dat ook op dit punt deze hoofdofficier van Justitie er alles aan gedaan heeft om de werkelijkheid verborgen te houden. En zolang er geen onafhankelijk onderzoek heeft plaatsgevonden zullen deze burgers die mening houden.

Het probleem is ook dat het veel te lang duurt voordat er ingegrepen wordt als er sprake is van structurele misstanden. Zo is al in 2003 door burgers aangifte gedaan bij dezelfde hoofdofficier van Justitie van IJsselland over de mogelijke fraude door de hondenbegeleiders die de geurproeven deden. Ook toen is die aangifte afgewezen en wanneer de burgers elders gehoor wilden vinden (zoals bij de Minister, de Kamerleden of de Koningin), werden zij naar dezelfde hoofdofficier van Justitie terugverwezen. Hij nam die aangiften niet serieus en weigerde op een gegeven moment zelfs nog antwoord te geven. Eind 2006 bevestigde één van de betrokken hondenbegeleiders tijdens een rechtszaak dat de Processen Verbaal valselijk waren opgemaakt waardoor bleek dat die burgers in 2003 al gelijk hadden gehad. Als er destijds serieus en onafhankelijk onderzoek zou zijn gedaan naar die aangifte, dan hadden er nu niet meer dan 50 herzieningsverzoeken bij de Hoge Raad gelopen naar aanleiding van meer dan 2000 vervallen geurproeven sinds 1997.

Conclusie:

Doordat er bij sterke aanwijzingen van fraude en/of leugens door politieagenten en leden van het Openbaar Ministerie slechts geklaagd kan worden bij de hoofdofficier van Justitie, die eindverantwoordelijk is voor datgene waartegen geklaagd wordt, blijkt dat er geen goed en serieus onderzoek naar die klacht gedaan wordt. De leider van het onderzoek is immers ook de aangeklaagde. Omdat er geen inzicht gegeven wordt in alle aspecten van dat onderzoek en dit onderzoek niet is gedaan door of met hulp van onafhankelijke buitenstaanders, neemt het niet het sterke vermoeden weg dat er fraude gepleegd is en/of gelogen is door ambtenaren in functie. Niet alleen blijft hierdoor het onbehagen bij de burger ontstaan, ook vindt er geen correctie plaats waar er wel sprake is geweest van fraude of leugens.

#10. Het weigeren serieus onderzoek te doen naar een alternatief scenario

In het complete rapport staat hier een bevinding, van 8 pagina's, die gaat over de wijze waarop vanaf 1999 tot en met 2007 consequent geweigerd is goed onderzoek te doen naar alternatieve scenario's. Door gerechtelijke uitspraken zou het kunnen zijn dat ik delen van deze tekst niet zomaar mag verspreiden.

Bent u wel in deze tekst geïnteresseerd dan dient u een email te sturen met uw naam en postadres naar maurice@dehond.nl.

Daarbij dient u een getekende verklaring mee te sturen waarbij u aangeeft waarvoor u dit hoofdstuk nodig heeft en waarbij u toezegt de gerechtelijke uitspraken en in het bijzonder het vonnis van 25 april 2007 in acht te nemen en derhalve garandeert het hoofdstuk slechts voor u zelf te gebruiken en niet - middellijk of onmiddellijk- aan derden doorstuurt noch op andere wijze openbaar zult maken.

Een exemplaar van dit rapport, exclusief bevinding 10, is te downloaden via www.mauricedehond.nl en www.geenonschuldigenvast.nl

Verdere informatie over deze zaak is te lezen op www.geenonschuldigenvast.nl